

# Antenna

A MAGYAR EVANGÉLITUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2014./4. szám



*„Mi tudjuk, hogy átmentünk  
a halálból az életbe...” 1. János 3,14*

## „SZÁSZ ELVTÁRS ÁTNEVELJÜK!”

1962-ben 22 éves voltam, már kezdtem abban reménykedni, hogy Isten kegyelméből megúsztam a katonaságot. De mégis más volt az Ő terve. Novemberben pont egy bibliaismereti óráról érkeztem haza este 10 óra körül. Nagy meglepetéssel láttam, hogy édesanyám és húgom is sír. Mi történt, ki halt meg, kérdeztem riadtan. Azonnal be kell vonulnod katonának, még az éjjel menj el a kiegészítő parancsnokságra ott majd eligazítanak, felelték. A parancsnokságon közölték, hogy másnap reggel a megadott helyen jelentkeztek. A jelentkezés után tudtam meg, hogy harcokszó tartalékos tiszti iskolába visznek minket, mint érettségizett, műszaki végzettségű fiatalokat. Kis Újszövetségem a Zsoltárokkal, ott lapult a zsebemben, és sokszor erősített a nem könnyű első hónapokban.

Egyik politikai foglalkozáson a szokásos újságszemle alkalmából egy nagyon gyalázkodó, hamis vádak tartalmazó újságcikket olvasott fel a foglalkozásvezető, olyan hívó testvérekről, akiket személyesen ismertem és nagyra becsültem, hűséges, engedelmes életükért. Hallgassak, hagyjam, hogy a hazugság győzzön? Eldőltem bennem, szólnom kell, és elmondtam, hogy ezek hazug, rosszindulatú vádak, nem igazak, és én ezeket az embereket személyesen ismerem. Nagy megdöbbenéssel néztek rám, de va-

lószerűleg nem jelentették a felette-seknek, voltak azonban olyanok, akik egy időre távolságtartóak lettek velem szemben. Második év kezdetén csa-patszolgálatra kerültünk.

Az új szolgálati helyemen az első héten a politikai tiszt hivatott: Szász elvtárs úgy gondoltuk, hogy maga lesz KISZ titkár. Hirtelen megszólalni sem tudtam, majd némi torokköszörülés után megszólaltam: Őrnagy elvtárs csak egy kis probléma van, nem vagyok KISZ tag. Miért nem? – kérdezte meglepődve. Azért, mert hiszek Istenben, és ezt a kettőt nem lehet összeegyeztetni jó lelkiismerettel. Hogy lehet, hogy így gondolkodik egy mai tanult fiatal? – mondta. Őrnagy elvtárs, ha ez akadály, lemondok arról, hogy tartalékos tiszti iskolás legyek, és sima sorkatonaként folytatom. Nem, Szász elvtárs átneveljük önt, jött a megdöbbenő válasz, és valamit feljegyzett az előtte levő papírra.

Kissé nyugtalanul vártam, hogy mi lesz az az átnevelés. De Isten kegyelmes volt hozzám, még tervei voltak velem ott, és a Zsoltárok könyvét olvasva erősített engem. Például a 99. Zsoltár 4. versével: „*Hatalmas király vagy, szeretted a jogosságot. Te állapítod meg mi a helyes, te szolgáltatsz Jákobnak jogot és igazságot.*” Egy idő után újra hivatott a politikai tisztt: Szász elvtárs, megbízuk a politikai foglalkozások vezetésével. Talán úgy gondolták, ez a legjobb módszer az átnevelésemre. Most nekem kellett az újságokat felolvasni, az aktuális politikai témákat megbeszélni a sorkatonákkal. Amit jó lelkiismerettel elmondhattam azt elmondtam, majd a újságfelolvasást sorban a katonákra bízta. Amikor az egyik, ha jól emlékszem nyírségi fiúra került a sor, egy kis várakozás után restelkedve megszólalt: Nem tudok olvasni, csak a nevemet tudom leírni. Most én mondtam: Hogy lehet ez egy mai fiatalnál? Megtanítom olvasni, írni, mondtam neki. Pár napi foglalkozás után jött hozzám: Inkább felmosom minden nap a körletet, de ne gyötörjön az olvasással. De nem

hagytam abba a tanítást, pár hét után egész jól belejött az olvasásba, írásba. (Egy kicsit előreugorva az időben: évekkkel később a munkahelyemen egy hozzánk érkező gépkocsivezető futva jött felém: Megismer? Én vagyok, akit olvasni tanított, így gépkocsivezető lehettem).

De visszatérve, volt olyan sorkatona is, akivel lelki dolgokról is tudtam beszélgetni, leszerelésem után évekig leveleztünk, és keresztény könyveket küldtem neki. Nagy örömmre szolgált, amikor felfedeztem egy régi barátomat, lelki testvéremet, aki az ezredkonyhára volt beosztva. Ritkán, de jó volt vele találkozni, erősítve egymást a hitben. Megtapasztaltam sokszor Isten megőrző kegyelmét, például éjszakai harcokszóvezetésnél körülbelül 6 méteres szakadékba zuhantunk, de senkinek semmi baja nem történt, a harcoksi sem sérült meg. Könnyen szabotázs akciónak minősíthették volna akkor ezt az eseményt. Volt amikor bizony szégyellni kellett magam. Az egyik vizsgán amikor azt kérdezték, hogyan kell az ellenséget harc képtelenné tenni, ha olyan közel kerültünk a beásott lőállásához, hogy már lőfegyvert nem tudunk használni. Én mondtam a betanult szöveget: A harcoksi felfordulatával be kell temetni. Talán mégse, mégiscsak egy ember, mondta halkán elgondolkozva a vizsgáztató tisztt. Leszerelésem után pár évvel tudtam meg, hogy hívó édesanyja volt.

A vizsgák után előléptettek, leszereltünk. Egy-két hónap után találkoztam az egyik növendéktársammal. Panaszkodva mondta, milyen nehezen léptették elő, állítólagos klerikális beállítottsága miatt. Alig győzte bizonygatni, mondta, hogy soha nem volt ilyen beállítottságú. Hát igen, az a bizonyos bejegyzés, amit meghíúsult KISZ titkárságomkor jegyzett be a politikai tisztt, egy névvel odébb került. Talán azért is, mert annak a nyírségi fiúnak meg kellett tanulnia olvasni.

### AMÍG IDŐNK VAN!

*Szállnak az évek, elszáll életünk,  
Ősz lett, pedig tegnap ıde tavasz volt.  
Sūrget a kiáltás, mit nem feledhetünk:  
Ameddíg még időnk van, tegyünk jót!*

*Fáradhatatlanul vessük a jó magot:  
szeretet tettét és szerető szót!*

*Amit elvetettél, egykor arathatod.  
Ameddíg időnk van, tegyünk jót!*

(ismeretlen szerző)

## Mentő szeretettel harcolni népünkért!



A reformáció emlékünnepe körüli napokban nagyon rám nehezedett az a kórkép, amely jártamban-keltében kialakult bennem. Az egyetemek, iskolák környékén

kedves, vidám fiatalok csoportjaival találkozáskor mellbe vágott a hangos, Istent káromló beszéd, a közlekedésben a kíméletlen durvaság, a különböző nézeteket vallók egymás iránti ádáz gyűlölködése. És akkor még nem szóltam a döbbenetes méreteket öltött gyermek gyilkosságok (abortuszok) számáról, a homoszexualitás, az okkultizmus, ezotéria, keleti gyógy módok terjedéséről. Tudós emberek, akik megmosolyogják az Istenben hívőket, tele vannak babonákkal, halott kultusszal és folytathatnám a sort.

Népünk – lelki értelemben – új reformációra szorul, ha mint nép meg akar állni Isten ítélőszéke előtt, a Biblia tanítása szerint ugyanis a nemzetek is megítéltetnek majd. Ránk, akik az Úr kegyelméből hívők vagyunk, nagy felelősség hárul: felébred-e bennünk a mentő szeretet?

Pál apostol így fejezte ki népe iránti szeretetét, féltését: „...nagy az én szomorúságom és szüntelen fájdalom gyöttri a szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett.” Róm 9,2-3

A reformáció emlékünnepe kívánhatunk-e fontosabbat, mint azt, hogy Urunk irgalmazzon népünknek, ajándékozzon meg lelki ébredéssel. Féltő szeretettel, hűségesen kell forgatnunk az imádság fegyverét, hiszen csak így reménykedhetünk gyermekeink, unokáink jövőjében.

A 16. századi magyar történelem tele volt tragédiákkal, de a Történelem Ura úgy döntött, hogy megmenti a magyar népet. A mohácsi csatavesztés után odaszánt életű prédikátorokat küldött a reményt vesztett emberek közé az örömhírral: Szeret az Úr, azért nincs még végünk! „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem

örök élete legyen! Jn 3,16

A Wittenbergben tanuló magyar diákok hazahozták a reformáció új tanait, és minden veszélyt vállalva, hirdették Isten megtérésre hívó szavát. Ember feletti missziót vállaltak, hiszen az 1526-os mohácsi csata után felperzselt falvakat találtak, s a törökök elől mocsarakban megbúvó embereket. Sztáray Mihályról jegyezték fel, hogy hegedűjátékával csalogatta elő a bujdosókat. Az állandó félelemben élő, lerongyolódott emberek csodálkozva figyeltek fel a hol itt, hol ott felbukkanó prédikátorra, aki ebben a reménytelenül szomorú időben hegedűjével és lantjával járta Alsó-Baranya és Szlavónia falvait, és énekszóval hirdette az ÖRÖMHÍRT, az Úr Jézus új életre hívó szeretetét. Élete fő céljának tekintette, hogy az embereket

### SZALMASZÁLLAL NEM LEHET EVEZNI

*Szalmaszállal nem lehet evezni –  
Csüggedni egy percig sem lehet!*

*Földi útjaink elébe Isten  
csak azért emel meredek hegyet,  
hogy edződjön a testünk.*

*Csak az a csúcs lát távolokba,  
Melyért mászás közben elestünk.*

*Akit félénk célok gyávasága vezet,  
Nádszállként roppan össze,*

*Ha vitorlájába vihar hajt szelet,  
És sohasem éri el a túlsó partot*

*Mert téveteget kezében evező helyett  
Szalmaszálat tartott.*

Gyulai Pap Sándor

Jézushoz vezesse. Működési területén 120 gyülekezetet alapított. Ennek emlékét ma már csak a hatalmas protestáns templomok őrzik – sajnos, újra missziós területnek tekinthetjük ezt a gyönyörű vidéket.

Amikor mai kényelmes keresztyén életünket nézem, eszembe jutnak a hitükért gályarabságot is vállaló prédikátorok, a külföldi karriert, jólétet odahagyó Apáczai Csere Jánosok, Misztótfalusi Kis Miklósok, akik fontosabbnak tartották, hogy tudásukat saját népük felemelkedése érdekében kamatoztassák.

Urunk a második világháború után is megajándékozta népünket egy nagy lelki ébredéssel. A kommunizmus alatt sokan szenvedtek a hitükért, mégis kitartottak Megváltójuk mellett, míg mások, például a békepapok Júdásokká lettek. Földi életükben biztosan jobban éltek, mint meghurcolt társaik, de haláluk után számot kellett adniuk tetteikről az ítélő Isten előtt.

Most senkit sem üldöznek a hitéért, mégis fájdalmasan nagy a hitehagyás! Mintha a keresztyének is aludnának – sok a langyos hívő. Ha nem így lenne, mi is kiállnánk a teremtés rendje ellen fellépőkkel szemben (homoszexualitás, szabadosság propagálása...), vagy amikor Megváltónkat gyalázzák filmekben, TV műsorokban. Rengeteg tévhitet közömbösíti az Igazi Igét, hívő fiatalok bizonytalanodnak el a teológiákon, a folyamatos Biblia kritikákat hallgatva. Vannak, akik viszont az „élményeket” keresik még a hívő életben is, ezért olyan közösségekben érzik jól magukat, ahol „izgalmas” dolgok történnek. Látomásokat, jelenéseket, „gyógyításokat” élnek át, sőt lerángatják magukhoz a Mindenség Urát és különböző személyes „találkozásokról” számolnak be. Ezért kell alaposan tanulmányozni Isten Igéjét, hiszen az Úr Jézus kijelentette, hogy Őt a visszajöveteléig senki sem láthatja, Maga helyett a Vigasztalót, a Szentlelket küldi el. A kísértő mindent elkövet, hogy megtévessze még a választottakat is, ezért figyelmeztet minket az Ige éberségre, engedelmességre, kitartásra.

Vigyázzunk, mert nem tudjuk, meddig tart a kegyelmi idő, amíg lehetőségünk van visszatérni Istenhez, vagyis bűnbánatot tartani, és elfogadni az új életet kínáló kegyelmet. Abban bizonyos vagyok, hogy az Úr rajtunk, hívő embereken számon kéri majd, megtettünk-e mindent azért, hogy családtagjaink, barátaink, munkatársaink, megismerhessék az evangéliumot, imádkoztunk-e hűségesen népünk megtérésért? Ehhez persze először önvizsgálatra van szükségünk, hitelesíti-e az életünk mindazt, amiről bizonyosságot teszünk?

Elolvasásra javaslom a Máté evangéliuma 25. fejezetét a 31. verstől.

Zika Klára

## BÖLCSŐ ÉS SÍR

A bibliai teremtés leírásában Isten leg-szomorúbb feljegyzését olvashatjuk, az emberről, a teremtés koronájáról, akit Isten azért alkotott a saját kép-mására, hogy mellette tölthesse el az örökkévalóságot! De Istennek ebbe a csodálatosan szép tervébe csúnyán bele-rontott a Sátán, midőn hazugsága és hízélgése által elszakította az embert Teremtőjétől. Ezt a szomorú feljegyzést, Mózes első könyvében, a harmadik fejezet 19. versében találjuk, mely így hangzik: *„Orcád verejtékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél, mert por vagy te és ismét porrá leszel.”*

Már idős koromban döbbsentem rá arra, hogy tulajdonképpen a bölcső és a sír, egymás mellett van. És minden e világra született ember – testi vonatkozásban – a bölcsőből indul el az élet útján, és a sírba tér vissza. Már a közlekedésben is szembetűnő, hogy az két-irányú: „ODA – VISSZA” Az egy irányú közlekedés viszont, csak hallhatatlan lelkünkön vonatkozik. Mert azon nem vehet erőt a testi halál! Egyszerűen átlépi a halál küszöbét, és vonul tovább, az örökkévalóságba! De milyen a Sátán által félrevezetett ember? A legtöbb ember – tisztelet a kivételnek – el sem hiszi a testi halál utáni örök életet! A temetőt végállomásnak tekinti. Ugyan van némi sejtése az örökkévalóság felől, ámde azt nem veszi komolyan. Elképzelése szerint bölcső és sír között zajlik le rövid földi élete. Ugyanúgy, mint börtönökben a cellaraboké. Hat lépés előre, hat lépés hátra, tehát „ODA – VISSZA”. Azonban a földi életpálya sokkal hosszabb, de ugyanígy zajlik le! A világi tudomány és feltalálás előrehaladásával az Isten segítségül hívása egyre jobban háttérbe szorul. Nem ok nélkül hazudta a Sátán az embernek: „Olyanok lesztok, mint az Isten!” Isten azonban korlátokat állított a mindenre kíváncsi ember elé! Így a teremtmény soha sem léphet a Teremtő helyébe!

Bár minden embernek hallhatatlan lelke van, mégis halandó testével törődik főképpen. Emberek százmilliói hiábavaló, elmúló, földi célokat tűznek maguk elé. És minden energiájukat, tudásukat latba vetik céljaik elérése

érdekében. A legtöbb ember úgy véli, – bár tévesen – mivel olyan rövid ez a földi élet, ezért igyekezni kell minél szebbé, minél kényelmesebbé, minél komfortosabbá tenni azt. Mintha csak sejtenék, hogy a könnyörtelen halál, aki világszerte szedi és tarolja le áldozatait, láthatatlanul ott lohol mögöttük, 1 napostól a 100 évesig..

Vannak szép és kevésbé szép, vannak szenvedésekkel és könnyekkel öntözött földi életpályák, de hála, hogy valamennyi csak bölcsőtől a sírig tart. A porból vett emberi test pedig ismét visszatér a földbe, melyből vétett. Mégis a legtöbb ember olyan magas célt tűz maga elé, hogy halála percéig sem érheti el azt! Tudásvágy, hatalomvágy, dicsőségvágy és vagyongyarapítási vágy, emberek, nemzetek sokaságát keríti hatalmába, ezek miatt vannak a családi tragédiák, a nemzetek közötti véres háborúk szerte a földön. És ez a sok könny és gyász mind-mind a bűn következménye! A bűn kérdést pedig az emberek azzal hessegetik el maguktól, hogy ők nem bűnösök. Becsületesek, nem lopnak, nem ölnek. A bűnösök: rácsok mögött, lakat alatt vannak. Azonban a bűnnek ilyen megkülönböztetése, nagyon is hamis. Mert Isten másképp látja azt, mint az emberek. Isten szemében, a parányi bűn is halálos! Bűnök között nincsenek fokozatok. Ez csak a földi bíraskodásban érvényes aszerint, hogy könnyebb vagy súlyosabb volt az elkövetett bűn.

Bölcső és sír között terül el az a küzdőtér, melyre Isten helyezte az embert azzal a nem titkolt céllal, hogy próbára tegye, visszatér-e Alkotójához, akitől a Sátán csábítására elszakadt, vagy továbbra is a Sátán rabszolgaságában marad. De a kegyelmes Isten Fiában, Jézus Krisztusban lehetőséget adott minden embernek a bűn útjáról való visszatérésre! Ezt a drága lehetőséget pedig megpecsételte azzal, hogy szent fiában a láthatatlan Isten is láthatóvá vált az emberi szem számára Izráel földjén, 33 éven át. Mert aki Jézust látta, benne az Istent is láthatta! Így az emberek úgy beszélhettek Istennel, miként ÉDENBEN az első ember. Jézus csak azért öltött magára

emberi testet, mivel mennyei dicsőségét emberi szem nem bírta volna elviselni. Hála legyen Isten szánó szeretetének, mellyel megszánta a halálos vétekbe esett embert, és módot talált arra, bár mérhetetlen nagy áldozat árán, hogy kihozza a Sátán rabságából mindazokat, akik hittél elfogadják Jézus Krisztusnak értük hozott keresztáldozatát! Hogy így átléphessenek a halál útjáról az örök-élet útjára! Ez az engesztelő áldozat pedig elégséges ahhoz, hogy a bűneit bánó és elhagyó bűnös ismét visszatérhessen az elhagyott atyai házba, és Isten örökéletű, boldog gyermeke lehessen. Isten nem személyválogató. Lehetőséget adott minden embernek, a hozzá való visszatérésre. Mivel azonban az üdvösség megfizethetetlen, ezért azt sem megfizetni, sem kiérdemelni nem lehet. Az tökéletes egész! Ahhoz hozzáadni, abból elvenni semmit sem szabad. Mégis oly sokan elhunyt szent emberek segítségével, közbenjárásával igyekeznek bejutni Isten dicsőséges országába! De az hiábavaló, felesleges fáradozás. Ámde aki kész kinyújtani Isten felé hite kolduskezét, Isten örömmel helyezi bele az illető üdvösségét! Ingyen, kegyelemből.

Az pedig ne rémítsen el senkit, hogy a bölcső közelében ott van a sír is. Mert a sír csak is múlandó testünkre vonatkozik. Azt valamennyien itt hagyjuk örökre. Halhatatlan lelkünk tovább vonul a halálkapun át, de a halál még csak nem is érintheti azt! Nos, ezért igen fontos eldönteni még földi életünk folyamán, hogy halhatatlan lelkünk hol tölti el az örökkévalóságot! Örök dicsőségben-e, Isten közelében, vagy a Sátán társaságában, a kárhózatban! Aki pedig ezt a mérhetetlenül fontos kérdést elmulasztja, vagy semmibe veszi, azzal lelke örök kárhózatát pecsételi meg! Testi halála után pedig senkinek sem lesz lehetősége halhatatlan lelke helyének változtatására! Erre a változtatásra csak a bölcső és sír között van lehetősége. Ezért boldogok mindazok, akik élnek is ezzel az ingyen felkínált, drága lehetőséggel, hogy az örökkévalóságot Isten közelében tölthessék el.

**Pecznyik Pál**

## ÁRON IS MEGVEGYÉTEK AZ ALKALMAKAT...



Áron is megvegyétek az alkalmakat, mert az idők gonoszak...

A kilencvenes évek elején Isten kegyelméből kapcsolatba kerültünk egy dél koreai gyülekezettel, melynek ered-

ményeként férjemmel és egy baráti házaspárral kb. 10 napot töltöttünk 1991 október végén Szöulban

egy akkor közel 40000 tagú gyülekezetben. Gigantikus méretek, nem csekély kulturális különbségek, szokatlan, (néha szinte ehetetlen) ízek, de közös Krisztus, közös hit és közös reménység. A hit napi megélésében is lépten-nyomon találtunk eltéréseket, hogy mást ne említsek a hajnali 4 illetve 5 órakor kezdődő istentiszteleteket, melyeken alkalomról alkalomra zsúfolásig megtelt a több ezer férőhelyes imaház, hogy még munkába menet előtt elcsendesedjenek Isten Igéje mellett. Aztán az imaházak alagsorában található imafülkék is szokatlanok voltak a számunkra, melyekben csak térdepelve lehetett tartózkodni, ennek ellenére, (vagy épp ezért?) sokan hosszabb időre is elvonultak, hogy keressék Istenünk akaratát, személyes vezetését, a legtöbbször böjttel egybekötve az ígétanulmányozást, imádkozást. Ugyanezt tapasztaltuk az úgynevezett imahegyeken is, ahová ugyanezért mennek ki, akár egy éjszakára is, de általában ennél hosszabb időre testvéreink. Lehetőségünk volt egy ilyen éjjeli alkalmon részt vennünk, de tekintettel európai származásunkra, mi hajnalban néhány órás alvásidőt azért kaptunk hála Istennek, ezzel a luxussal ugyanis nem igazán kényeztettek bennünket dél koreai tartózkodásunk alatt. (Európai mértékkel mérve meglehetősen kicsi lakásokban élnek testvéreink, s talán ezt ellensúlyozandó vannak ezek a csöpp csendeskamrák, illetve az imahegy kínálta elvonulás, ahol senki és semmi nem zavarja az elmélyedni vágyókat.)

Egyik nap, tekintettel a baráti házaspárra, egy egyetemre voltunk hivatalosak. Ez is tanulságos volt, de még sokkal tanulságosabb volt a visszafelé vezető út. Vendéglátóink az egyetemre elvittek minket, egy korábban

Magyarországon járt diák estefelé metróval visszavitt minket egy megbeszélte helyig, taxit fogott nekünk, s megadta a taxisofőrnek a címet, ahová mennünk kellett. Mi annyit tudtuk, hogy valamiféle külső helyszínen lesz egy rendezvénye a gyülekezetnek, melyet feltétlenül látnunk kell, s ahonnan majd testvéreink visszavisznek minket szállásunkra. Látszólag egyszerű, sima ügynek tűnt a helyzet, egészen addig, amíg egyszer csak a taxi meg nem állt, és a sofőr meglehetősen tört angolsággal el nem magyarázta nekünk, hogy ő most megáll, mi szépen kiszállunk, mert ő tovább egy métert sem megy előre, mert akkor őt lelövik. Mondanom se kell, hogy bennünk is meghűlt a vér, s első reakciónk az volt, hogy mi ebből a taxiból ki nem szállunk, ha ilyen "kedvezőek" a kilátások. Kérdeztük mi történt? Mi a helyzet? Van valami baj? Nagy sokára, komoly nyelvi gondokkal küszködve megértettük, hogy mi most éppen egy katonai támaszpont közelében vagyunk, amit nem lehet jobban megközelíteni, tekintettel az Észak- és Dél-Korea között fennálló meglehetősen feszült politikai viszonyra. A taxisofőr véleménye szerint ugyanis, aki közelebb megy, azt automatikusan lelövik. Itt ez a gyakorlat.

Most mit tegyünk? Négy magyar egy koreai taxiban, egy akkor több mint 11 milliós nagyvárosban, a nyelvet nem értjük, az angollal mérsékelten boldogulunk, az utcanevek, feliratok olvashatalanok európai betűkön edződött agyunknak, a kilátások pedig meglehetősen sötétek, két szempontból is: egyrészt vaksötét van, másrészt az a bizonyos lövöldözés se valami biztató... De, elvben mégis csak ott várnak minket, már ha nincs félreértés... És, ha van? De, hogyan jutunk haza? Mit tegyünk? Imádkoztunk, s utána, mivel a taxis egyre türelmetlenebbül sürgetett minket a távozásra, Isten kegyelmére bízva magunkat kiléptünk az éjszakába, s meglehetősen bizonytalan léptekkel elindultunk a támaszpont felé, megbeszélve, hogy az első gyanús zajra azonnal megállunk, s megpróbáljuk elmagyarázni, hogy mit is keresünk mi itt...

Ahogy így araszoltunk előre, egyszer csak a sötétből egy kedves női hang szólalt meg, s a következő pillanatban

meg is láttuk a hang tulajdonosát, hála Istennek fegyvertelenül... Kezdünk volna magyarázni a bizonyítványunkat, de kedvesen ránk nézett, s csak annyit kérdezett: „A magyar csoport, ugye?” – Bőszén, és meglehetősen megkönnyebbülten helyeseltünk. – „Már vártam magukat” – folytatta kifogástalan angolsággal, – „engem bíztak meg, hogy a támaszpont színháztermébe vezessem magukat, ahol a gyülekezet ma egy különleges evangélikációt tart. Tekintettel arra, hogy hazánkban a katonaság kötelező, (ha jól emlékszem akkor közel 3 év volt a fiúk szolgálati ideje, és a lányoknak is kötelező volt valamennyi időt a seregben eltölteni), arra jutott a gyülekezetünk vezetősége, hogy ezt az időt ki kell használni az evangélium továbbadására is, s ezért lehetőséget kaptunk arra, hogy időről-időre összejöveteleket tartsunk a laktanyákban. Ma este egy ilyen alkalom van, mégpedig egy musicalt adunk elő, melyben József történetét mutatjuk be. Utána lehetőség lesz személyes beszélgetésre, és a tiszteknek egy fogadást is szervezünk.” Közben szívélyesen kaluzolt át minket egyik ellenőrzési pont után a másikon. Mi pedig úgy éreztük magunkat, mint Péter apostol, amikor Isten kihozta a börtönből, s vezette át egyik őrség után a másikon. Mi ugyan nem Jeruzsálem utcáján találtuk magunkat, hanem egy hatalmas színházterem erkélyén, ahonnan végignéztük, – némi szunyókálást leszámítva, tekintettel az ekkorra már meglehetősen felhalmozódott alvás deficitet, s az átélt izgalmakat –, a különleges evangélikációt.

Az előadás után megtudtuk, hogy a katonaság éve alatt nagyon sok fiatal élő hitre jut, hála a szervezett és odaadó evangélikációs munkának, s a hadsereg vezetői között is nem egy és nem kettő élő hitű testvérünk van, akik persze segítik, támogatják a gyülekezet munkáját. Pál apostol szavai jutottak az eszembe: „*Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.*” (Efézus 5,15-16.)

Hát, ez volt az én katonatörténetem, még ha nem is voltam katona – de nem is vágytam rá soha...

**Kulcsár Anikó**

## KÉSZÜLJ ISTENED ELÉ!

1981-et írtunk. Az érettségi izgalma-  
it messze meghaladta az a várakozás,  
ami abból adódott, hogy a teológiai  
tanulmányokra jelentkezettek abban  
az időben rövid úton behívták katoná-  
nak. Mindenki tudta ezt, ám amikor  
mégis ott volt a behívó a postaládá-  
ban egy megmagyarázhatatlan érzés  
kerített hatalmába: „Már csak néhány  
nap és vége a szabad életnek...”

Marcaliba kerültem. Ez a hely híres és  
hírheft is volt egyszerre, hiszen a te-  
ológusok felét ide, másik felét Lentibe  
vitték ebben az időben, ezen felül itt  
töltötték az előfelvételsek egy év szol-  
galmi idejüket. No és sokan börtönből  
jöttek, vagy éppen oda készültek azok  
közül, akiket erre a helyre bevonultat-  
tak. Mindjárt az első napokban szá-  
mos meglepetés ért, ami elsősorban  
nem a rendkívül kötött napirendnek  
volt betudható, hanem annak a mérhe-  
tetlen ostobaságnak – bocsánat, hogy  
így írom, de nem tudok szebb szót er-

re – ami alapján sokszor történtek a  
dolgok. Hamar kiderült, hogy a cél a  
személyiség átalakítása, a parancsok  
gondolkodás nélküli teljesítésére való  
készség kierőltetése...

Ebben a légkörben üdítő volt felfedez-  
ni teológus társaimban a hit elkötele-  
zettségét. Soha nem fogom elfelejteni  
azt, amikor egy körletbe belépve egyik  
társamat valami rendkívül megalá-  
zó helyzetben találtam, s amikor kés-  
őbb beszélgettünk, annyit mondott:  
„Te, ezek nem tudják, hogy aki egy-  
szer Krisztus előtt megalázta ma-  
gát, azt már nem lehet megalázni!”  
Pannonhalmáról jött, ott érettségi-  
zett a bencéseknél.

Az első hónap a lelki ráhatások hó-  
napja volt. Újra és újra elmondták,  
hol csoportban beszélve velünk, hol  
négy szemközti fejtágítás keretében,  
hogy azonnal leszerelünk, ha úgy dön-  
tünk, esetleg mégsem akarunk teoló-  
giára menni, s lelkipásztorokká lenni.

Nem emlékszem, hogy bárki kötél-  
nek állt volna.

Persze a ráhatásnak sokféle mód-  
ja van. Ezek minden verzióját igen  
avatottan használták: a legváratlan-  
nabb helyzetekben való goromba ki-  
oktatástól a személyes beszélgetések  
ellenőrzésén át a spionná lét kecsegtető  
ajánlatain keresztül az oktató-nevelő  
nevetségessé tételig. Ám érdekes mó-  
don mindez a legkevésbé sem sötét  
emlékként maradt a szívemben. Sőt,  
azt kell mondanom, hogy Isten ké-  
zenfogva vezetgetett, őrzött, védett  
és néha pont azáltal nyitott ki kapu-  
kat, hogy váratlanul nehéz helyzetbe  
kerültem.

Már csaknem egy esztendeje szol-  
gáltam, amikor a soron következő le-  
szerelés előtt két héttel egyszer csak  
kiderült: elfelejtették, hogy ki veszi  
át a szolgálatot a parancsnoki épület  
géptávirója mellett, ha az ott szolgáló  
katona leszerel. Egyik pillanatról a  
másikra egy kicsi szobában találtam  
magam, ahová a tisztek közül is csak  
keveseknek volt belépési joga. Meg  
kellett tanulnom gépelni és géptávi-  
rót használni, jelentéseket fogalmaz-  
ni, de ami a legfontosabb: senki meg  
nem kérdezte és nem is nagyon kér-  
dezhetette, mivel töltöm az időmet, ha  
a munkámat elvégeztem. Jutott lehe-  
tőség bőven a csendességre, a Biblia  
olvasásra, és egyébként is olvashat-  
tam, tanulhattam, hiszen éjjel-nap-  
pal én voltam szolgálatban. Így ment  
ez hetekig, de ahogy múlt az idő, va-  
lami különös változást vettem észre  
magamon. Az idő valahogy kiszaladt  
a kezeim közül. Bár a lehetőség adva  
volt, mégsem maradt időm a lelki éle-  
temre, ehelyett egyre értéktelenebb,  
haszontalanabb dolgokra fecsérlődött  
a drága idő. Tudtam, hogy ez nem jó,  
de valahogy nem volt erőm kitörni az  
elközömbösödés posványából. Pedig  
már imádkoztam is érte!

Aztán egyszer csak meghallgatott az  
Úr! Egyik délelőtt berontott a szobába  
a politikai tiszt – ugyanaz, akihez he-  
tek óta mindennap vittem a neki szóló  
géptáviratokat, s akit én szolgáltam ki  
naponta többször a tiszti kintinban,  
amolyan extra feladatként –, s elvö-  
rösödött arccal üvöltötte: „Maga meg

## KATONA SORSOK

Úgy tartja a mondás: „Ahol a ház-  
ban Biblia nincs, hiányzik a legfőbb  
kincs”. Keresztény hívő ember Biblia  
nélkül olyan, mint a katona fegyver  
nélkül.

A mi családunk sem mentes a há-  
ború borzalmaitól és siralmaitól.  
Anyai nagypám 18 évesen ott volt az I.  
világháborúban az olasz fron-  
ton, Isonzó és Doberdó harcmezéin.  
Az Úr megőrizte, egy olasz imakönyv-  
vel haza segítette, és művelhette az  
ősi birtokot. 1945 nagypéntekén 51  
évesen, mikor 16 éves édesanyámat  
és unokatestvérét, egyiket jobbról,  
másikat balról harcolva védte, s nem  
engedte gyermekeit az orosz kato-  
nának megbecsteleníteni, az orosz  
katona sorozat lövéssel vetett véget  
életének. Édesanyám azóta is 2 db  
szilánkot őrizget testében. Egyet a  
szeme fölött, egyet a hasfalában.  
Ma 85 évesen így tesz bizonyosságot:  
„Testi életemet édesapám vére men-  
tette meg. A lelki életemet Jézus vé-  
re árán nyertem meg.”

Édesapám is végigjárta a II. vilá-

háborút. Arról szokott bizonyosságot  
tenni, hogy Isten úgy megőrizte,  
hogy tudtával ő senkinek az életét  
nem oltotta ki. Fizikailag úgy leron-  
gyolódott, hogy a jánoshalmi gyűj-  
tőtáborban még az oroszoknak sem  
kellett. Így úszta meg az orosz hadi-  
fogságot. Mint hívő ember minden  
év augusztusában megünnepelte  
hazatérését. Ezen a napon nem  
dolgozott. Hálát adott, hogy Isten  
hazasegítette.

Én viszont arról tehetek bizonyosságot,  
hogy mikor 1968-ban bevonultattak,  
édesapám tudtomon kívül megkér-  
vényezte leszerelésemet, mivel ekkor  
öcsém már katona volt. A 4. napon  
hazaengedtek. Magam sem hittem.  
Így úsztam meg a csehszlovákiai  
megszállást. Utána a MÁV-nál dol-  
goztam, ezért viszont szolgalmi ér-  
dekből felmentettek. Dicsőség az  
Úrnak! Nem tudok elég hálás lenni  
az Úrnak, hogy mennyi próbától,  
nehézségtől mentett meg.

**Z. Benjámín, Pécs, Hird**

mit keres itt. Hogy teheti be ebbe a szobába a lábát egy klerikális reakciós, politikailag megbízhatatlan alak! Takarodjék innen, de azonnal.”

Csak kapkodtam a levegő után! Ám alighogy kirohant, jött a személyes parancsnokom, aki betanított a munkára, és naponta ellenőrizte a feladataimat, s ha nem is ugyanolyan hangerővel, de megismételte mindazt, amit az imént hallottam. Úgy távoztam a parancsnoki épületből, mint aki arra számíthat: mindjárt fogdába is csukják, de sejtésem sem volt arról mi történt valójában.

Jelentkeztem a századomnál, s a mindenki által rettegett századparancsnokom csak hosszasan nézett rám. Bajusza remegett, tudtam, hogy ez nem sok jót ígér, de kiabálás helyett csak annyit mondott: „További parancsig a körletbe!” Mit tehettem volna, a körletben vártam, mikor tör ki a még nagyobb vihar. Ám délután 3-ig nem történt semmi, s mivel péntek volt, 3 után minden tiszt hazament. Parancsnokom is. „Fejlevétel hétfőig elhalasztva” – gondoltam magamban. Ám legnagyobb megdöbbenésemre szombat délelőtt 10 óra tájban a nevemet kiabálták a folyosón, s ráadásul azt is hozzátették: „teljes menetfelszerelésben 5 perc múlva az épület előtt”. Vajon mit takar ez a baljós parancs? Akkor nem tudtam, de ma már tudom, hogy imameghallgatást.

Mezőgazdasági munkára indult a többi század sok-sok katonája. Mivel a mi ütegünk a parancsnokság kiszolgálására volt rendelve, közülünk ilyen szolgálatot nem végezhetett senki. Én azonban hirtelen létszáfeletti lettem, s parancsnokom úgy döntött: „kivon a forgalomból” – s a szomszéd század kivonuló egységéhez rendelték, amolyan mindeneként „irnoki” minőségben. (Valójában több mint 500 kilométernyire kerültem az oroszlan-barlangtól.)

Ám ezzel még messze nem ért véget a történet. Mindjárt az első nap vasárnap volt, amikor kimenőt kaptunk a falucska felderítésére, s én már út közben tudtam, hogy azon a helyen van imaház. A teherautó platóján zötykölődve érkezésünk estéjén láttam is, hol van, így a többiekkel én is kivonultam kimenőre, de a kocsmá helyett az imaház irányába vettem az irányt. Már belépésem pillanatában földbegyökerezett a lábam, mert

a szószék felett ezt az ígét olvastam: „Készülj Istened elé!” Aztán az igehirdető felolvasta az ígét. Tudom, hogy nem olvashatta azt, amit hallottam, de mégis letaglózott az üzenet: „Adj számat, Kulcsár a sáfárságról, mert nem lehetsz tovább sáfár!” Ezzel számomra véget is ért az igehallgatás, ma sem tudnék egy szót sem felidézni abból, ami akkor elhangzott. Az elmúlt hetek minden bűne, szennye, ostobán elfecsérelt ideje, sok felesleges és helytelen dolga a nyakamba szakadt. De mire véget ért az istentisztelet azt is tudtam: bocsánatot nyertem, de nem mehet így tovább!

Az istentisztelet végén egyre-másra köszöntöttek a testvérek. Valaki ebédre hívott, s a lakásukba lépve kacagva fedte fel kilétét: Édesanyám unokatestvéréhez kerültem. Ám a legnagyobb meglepetés még csak ezután várt. Ha már itt vagyok, s engem az Úr igehirdetőnek hívott el, akkor a következő hetekben prédikálni fogok. Minden olyan esetben, amikor nincs itt a lelkipásztor! Mindjárt ma este kezdhetem is!

Abban az időben katonaruhában még az is tilos volt, hogy valaki belépjen a templomajtón, nemhogy felmenjen a szószékre. Ám én a következő hetekben jópárszor álltam azon a szó-

széken letaglózva, de megragadva és megtisztítva Isten igéjétől.

Persze a dolog nem maradt titokban. Amikor négy hét múlva visszakerültem a laktanyába, rettegett parancsnokom hívatott. „Te katona ruhában templomban voltál?!” Mit mondhattam volna: „Igen!” „Hogy merészeltél egyenruhában prédikálni?!” „Nem volt más ruhám.”

Amit erre mondott, azt én most semmiképpen nem idézhetem szó szerint, de egy hónap múlva, amikor 3 napra hazamehettem, külön behívatott az irodájába. „Te megint templomba méész, ugye?” Nehéz lett volna erre nemet mondani, hiszen nem jártam otthon több, mint fél éve. „Tudtam én, gazember, hogy nem lehet veled értelmesen beszélni. Ráírtam a szabadságos leveledre, hogy civilruha viselése engedélyezett. De a szádat befogod, megértetted?!”

Megértettem. Azazhogy nem. Sőt azóta sem értem, hogy volt lehetséges, hogy rettegett parancsnokom, aki rezzentelen arccal volt képes bárkit harminc nap fogdával súlytani egy rossz mondatért, hogyan írhatta az én szabadságos levelemre azt a megjegyzést... Hacsak nem Isten fogta a tollat tartó jobbkezét!

**KuT**

## KATONA BIBLIÁK

A hívó ember szereti a Bibliáját. Szeret egyet magánál tartani. A hívó katona fiúknak is mindig volt bibliájuk. A 60-as, 70-es években volt használatos a műanyagkötésű, zsebben elférő Újszövetség és a Zsoltárok. Ez nagyon jól elfér a zubbony zsebben. De volt, aki teljes Bibliát is mert vinni a körzetbe. Ha megtalálták, akkor lett csak baj.

F. S. baptista közlegény Nagyatádon szolgált a harcokszíznál. Neki is teljes Bibliája volt. Katona társai megtalálták, míg ő szolgálatban volt. Két katona társa nevetgélve az udvaron az Énekek énekéből olvastak gúnyolódva. Észrevette a dolgot N. Sándor csetényi testvérünk, és csitította a fiúkat. Kérdőre vonta őket. Kié a könyv? Fazekasé. Adjátok vissza neki. Ebből baj lehet. Így is lett. Meglátta őket az ügyeletes tiszt. Elvette tőlük a bibliát. F.

S. testvérünknek pedig a másodparancsnokhoz kellett menni kihallgatásra. Úgy tudom, a Bibliáját leszereléskor megkapta.

Más esetek is előfordultak, és félő volt testvéreinknek Bibliát tartani. Akkor jött az ötlet, hogy rádióon hallgathatják az Úr üzenetét a TWR adásain keresztül. A kevés zsold nem volt elég kis rádióra. B. István testvérünket édesapám segítette a készülék megvételében, tehát szolgált a TWR adása a katonák között is. Istené legyen minden dicsőség, hogy gyermekeinek még álmában is ad eleget. Megőrzi őket és megtartja a legnehezebb helyzetekben is. A zsoldáros szerint: „Nagyon bizonyos segítség a nyomorúság idején.”

Az Úré legyen a hálaadás és tisztesség.

**Z. Benjámín, Pécs, Hird**

## Istentől kapott erő



Kedves testvéreim az Úrban! Elnézést kérek, hogy ilyen sokáig nem írtam, de nagyon le voltam kötve drága húgommal. Mert mint írtam, tüdőrákban szenvedett másfél évig, és nekem kellett mellette lennem. A lánya 9-től este 9-ig dolgozott, így mindent nekem kellett csinálni. Ha elvégeztem, akkor imádkoztunk és a bibliát kellett neki olvasni. Csak tőlem fogadta el a biblia olvasását, mert egy lelkületűek voltunk. 2014 június 6-án 63 évesen hazavitte az Úr. Tudom, hogy az Úrnál van, de rettenetesen hiányzik. 20 hónap alatt 4 halottam volt. Nővérem, bátyám és az unokaöcsém is meghalt. Ők nagyon hirtelen haltak meg. De az Úr nagyon kegyelmes hozzám, mert mindehhez adott erőt. A faluban megállítanak az úton, hogy nem szeretnének a bőrömben lenni. A rokonok kezdenek hinni az Úrban, hogy amit én kibirok, ezt csak Isten segítségével lehet megélni. Ez így is van, csak Őbenne bízom, és Tőle kapom az erőt. A húgomnak utoljára Jézus beszédét olvastam a bibliából, a János 14-ből. „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” Ez a húgomat nagyon megnyugtatta, és békességgel költözött az Úrhoz. Mindig hallgatom a rádióban a drága igét, ebből is sok erőt kapok és vigasztalást. Igen, a próféciák gyorsan beteljesednek, hogy milyen közel van az Úr Jézus visszajövele. Ha visszajön az Úr, én is boldog leszek nála. Itt a földön sok volt a tövis az utamon, én ezt nem panaszképp írom, mert jó az Úr, és irgalmas mindazokhoz, akik bíznak Őbenne.

**K. Nándorné, Apc**

## FOGSÁGBAN

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.” Zsolt 50,15.

Édesapám életének egyik legnehezebb, egyben legcsodálatosabb történetét a következőképpen mondta el nekem.

A tanácsköztársaság idején, tizenhét éves koromban besoroztak katonának. Nem lehetett nemet mondani, kivégzés terhe mellett menni kellett. Kis kalandvágy is volt bennem az igazságot megvallva, új volt nekem, hogy kimozdulhattam a paraszti életből, mit nekem egy kis katonaság...

Szegény édesanyám könnyes szemét nem felejttem el, és az útravalóját sem. „Fiam! Isten veled lesz, ha kéred őt. Ő meg tud őrizni, meg tud szabadítani a legnehezebb helyzetből is. Bíz rá magadat. Én is imádkozom érted, hogy befogadhasd Őt a szívedbe, és tartson meg.”

Édesapámon is látszott, hogy félt engem, de egy parasztember ritkán mutatta ki az igazi érzéseit, ezért csak megütögette a hátamat, és biztatott, hogy igyekezzek visszajönni mihamarabb. Én pedig mint egy vad csikó, semmitől nem félve indultam el az ismeretlen „kaland” felé. Honnan tudhattam volna, hogy mit jelent vörös katonának lenni...

Az első napokban nem is volt különösebb gondom, csupán – ma már tudom – honvágyat éreztem, de elhessegettem magamtól. Pár hét múlva kimondottan kezdtem magamat rosszul érezni abban a „társaságban”, ahova kerültem. A hozzám hasonló korú suhancok harsányak voltak, gátlástalanok, trágárul beszéltek, és naphosszat rajtam élesítették a nyelvüket, mert szerintük én egy anyámasszony katonája voltam. Ezen kívül hajszoltak bennünket, éjt nappallá téve meneltünk. Éhesek voltunk, fáztunk, kimerültünk.

Nem sok idő múlva fogságba kerülünk. Hadifogolynak lenni rettenetes dolog. Kihallgatások, állandó zaklatás, pihenni, tisztálkodni, enni nem lehetett. Kegyetlen, embertelen tisz-

tek ütöttek, vertek bennünket minden ok nélkül, amikor pedig éppen nem bántalmaztak, dolgozni kellett megállás nélkül.

Egy hét alatt annyira kimerültem, hogy jártányi erőm sem maradt szinte, és éhségünkben bizony titokban az elszórt krumplihéjon is összevesztünk, marakodtunk, mint a kutyák a koncon.

Az eddig oly nagyszájú katonatársaim, azaz fogolytársaim is lefogyva, meggyötörve, üveges tekintettel néztek a holnap elé. Az elé a holnap elé, ami semmi jóval nem kecsegtetett, és azt sem tudtuk, hogy megérjük-e.

Elhatároztam, hogy meg fogok szökni. Nem szóltam a tervemről, nem bíztam senkiben. Minden nap az adott új erőt, hogy élhettem bennem a reménység: sikerülni fog megszabadulni erről a rettenetes helyről! Naponta titokban figyeltem az örök mozgását, a tábornok körülvevő kerítés magasságát, a lehetséges egérutat.

Annyira beleéltem magam, hogy sikerülni fog megvalósítani a tervemet, hogy hideg zuhanyként ért, amikor meghallottam, hogy valaki meg akart szökni, és elkapták. Kivezényeltek bennünket a szabadba, a parancsnok elmondta, hogy mi történt, és iszonyú haraggal kijelentette, hogy ezért meglakol mindenki!

Szavait bizonyítandó, pár nevet ordítva felolvasott egy papírról. Aki a nevét hallotta, annak elő kellett lépnie a sorból egy lépést. Ezeket az embereket fegyveres örök elkísérték.

Soha többé nem láttuk őket. Nem tudtuk, hogy mi történhetett velük, így találgatásokba kezdtünk, persze a lehető legnagyobb titokban, mert tilos volt még a gondolkodás is. Hetek múlva kezdett terjedni a hír, hogy azokkal a szerencsétlenekkel mi történt. Meg kellett ásniuk a saját sírjukat és belelőtték őket. Akik betemették őket a földdel, azok suttogták el ezeket a rettenetes híreket.

A félelem beköltözött az életembe, és már nem terveztem a szökést, mert nem akartam úgy végezni, mint azok a társaim.



A kegyetlenkedések folytatódtak, és nem csak a szökési kísérlet megtorlása miatt történtek, mint ahogy ez később kiderült. Meghatározhatatlan időnként felolvastak neveket, azokat előreléptették, elvitték, kivégezték. Rettegésben tartottak bennünket, senki nem tudta, hogy mikor kerül rá a sor. Így teltek a napjaim, teljes kilátástalanságban, félelemben.

Egy napon, amikor már az általam ismert emberek közül is elvittek néhányat, és a haláltól való félelem anynyira beköltözött a szívembe, hogy majdnem megőrültem, eszembe jutott édesanyám. Az ő szelíd búcsúja tőlem, és az az útravaló, amit elmondott indulásomkor. Kérjem az Istent, és Ő megtart engem.

Így visszagondolva látom, hogy mennyire balgatag módon kiáltottam akkor Hozzá. Azt mondtam: „ha tényleg vagy Isten az égben, akkor kérlek, szabadíts meg engem, és én Neked adom akkor az életemet”.

Nem volt bennem még hit, de valami reménység költözött a szívembe, hogy hátha van Isten, aki megszabadíthat.

Néhány nap múlva a szokásos reggeli sorakozó után, amikor ki szoktak választani kivégzendő foglyokat, hallom, hogy a durva hangú parancsnok azt ordítja: „Varga Sz. Pál!!!”

Senki nem lépett előre. A parancsnok újra ordította még erőteljesebben: „Varga Sz. Pál!!!!”

Senki nem lépett előre most sem. Vészjósló csend következett, és mire harmadszorra is elhangzott a Varga Sz Pál felkiáltás, belémnyilallt, hogy talán rólam van szó. Én vagyok az, akinek most ki kell lépni a sorból, engem visznek, én következem.

Kábán előre léptem, a lábaim szinte felmondták a szolgálatot. A parancsnok végignézett rajtam, „na végre” mordulással elém állt. „Utánam!” hallottam még, és úgy éreztem, mintha a túlvilágról jött volna a szó. Mentem a parancsnok után, és egy pillanatra eszembe villant, hogy milyen szokatlan, hogy ma csak engem hívtak, és nem két-három embert, de utána a magam nyomorúságával voltam elfoglalva. Mentem előre, és nagyon szomorúan arra gondoltam, hogy lám, Isten nem szabadított meg, itt a vég! Szerettem volna még élni, bármilyen

nehéz is az élet.

Szinte észre se vettem, és a fogolytábor egyik épülete elé értünk. A parancsnok bement, intett, hogy kövessem.

Félhomály és sűrű cigarettafüst volt az irodaszerű szobában, és több ember ült egy asztal mögött. Fogalmam sem volt, hogy kik ők, de azt tudtam, hogy most mondják ki rám a halálos ítéletet.

– Neve? – kérdezte az egyik, aki az asztal mögött ült.

Nem fordult a nyelvem, szinte lebémultam. Semmit nem tudtam kinyögni, csak bámultam.

– Varga Sz. Pál a neve? – kérdezte egy másik, és sürgetően nézett rám.

– Nem. Én Szente Varga Pál vagyok – dadogtam.

– Az mindegy – mondta az előbb kérdező.

– Hazamehet!

Néma csend következett, a döbbenet csendje. Nem hittem a fülemnek, csak álltam, és nagyon ostobán nézhettem. Nem mozdultam.

– Hallja? Hazamehet!

Még mindig csak álltam földbegyökerezett lábakkal, és szinte biztos voltam benne, hogy álmodom...

– Mi van, nem hallja, amit mondok? Vagy nem akar hazamenni? – nézett rám értetlenül az ismeretlen ember. A kezembe nyomott valami papírt, hogy ezzel kiengednek az örök a kapun.

– De igen... Köszönöm... – dadogtam. Elvettem a papírt, elindultam az ajtó felé mint egy holdkóros, és féltem, hogy rögtön felébredek.

Nem ébredtem fel. Igaz volt. Az előbbi álomszerű, lassú járásomat hirtelen felváltotta a rohanni vágyás. És rohantam. Az örök megállítottak, megnézték a papíromat és tovább engedtek.

Szabad vagyok!!!! Boldogan, rohantam arrafelé, amerre sejtettem, hogy az otthonom van. Csak minél hamarabb, minél messzebb ettől a helytől, nehogy meggondolják magukat és utánam jöjjenek!

Amikor már biztonságos távolságra éreztem magamat, megálltam, felnéztem az égre, és bizony sírva annyit mondtam, hogy „köszönöm neked Istenem! Te meghallgattál engem, én az életemet most neked adom, fogadd el!”

Rongyosan, csont-és bőrre soványod-

va, holtfáradtan értem haza. Nagyon megőrültek a szüleim, amikor megláttak. Elmondtam, hogyan szabadultam meg, és azt is, hogy mától kezdve Istennek akarok szolgálni, mert tudom, hogy senki más nem tudott volna megszabadítani onnan, ahol én voltam, csak egyedül Ő.

Édesanyám nagyon boldog volt, csak sírt és nevetett örömeiben, hogy nemcsak a testem, de a lelkem is hazatalált. Édesapám véleménye inkább az volt, hogy örül, hogy hazaértem baj nélkül, de úgy látszik, én is megboldultam, mint anyám. Nem fáj ez nekem, és hála Istennek eltántorítani sem tudott ez a vélemény. Elindultam a keskeny úton Megváltóm felé botladozó léptekkel, de erős elhatározással a szívemben.

**L. Ervinné (SZ.V. Sára)**

#### CSAK VÁRJ, FIAM!

*Fut a vonat az éjszakában,  
s a hajnal határához ér...*

*A gyermek várva-vár kinézve,  
de még kevés a fény.*

*Még pisla lámpák s csillagok vigyázzák  
az éji utat és a síneket.*

*Kevés a gyermeknek a fény, s csillag,  
s az álmos emberek.*

*De többet nem láthat, hiába nyitja  
kerekre csillogó szemét,  
mert elfedi a nem látott csodákat  
a messzeség, a szürkeség.*

*„Szeretnék többet látni! Mért nem  
süt már a nap! Minek a köd? “*

*– nyöszörgi, már-már sír a gyermek  
a párás ablak mögött.*

*„Várj, kisfiam, várj!” – mondja apja –  
„Mindjárt virrad, kinéz a nap,  
s látsz kisfalut, házat, barit, virágot,  
ahogy a fényvel játszanak.”*

*– Csak várj, fiam, jön már a hajnal!  
– hallom Atyám szelíd szavát,  
mikor szívemben sírva nézem  
az ólomlábú éjszakát.*

*Csak várj, fiam, túl a ködön már  
a gyöngykapun ragyog a fény!*

*– Fut a vonat az éjszakában  
s a hajnali határhoz ér...*

Füle Lajos

## AZ ÚR GYERMEKE MIND KATONA

A katonaság régen a fiatalok életének egy része volt, mikor a családtól távol kellett megélni a reájuk és a hivatáshoz előírt szabályokat, mely tanította, edzette, formálta őket. Nem volt könnyű ez a feladat, illetve ki hogyan fogadta el, élte meg a parancsoknak sokaságát, az engedelmséget, hiszen volt jutalom. Például szabadságot adtak, vagy volt fenyítés is, például fogda, felmosás. Visszaemlékezve fiam életében, katonai éveiben is megvoltak ezek, és mint szülőnek hol örömmöm, hol keserűség volt a katonaelet velejárója.

A katonának feladata a harcra való felkészülés, megállás, kitartás az ellenséggel szemben. A régi gyakorlat még ma is megvan, esetleg másként, hiszen háborúk voltak és vannak most is. Lelkiképpen átgondolva a katona dolog ma is valóság, hiszen harcban állunk minden napon, háború van. Az Úr gyermeke mind katona, be van sorozva, feladata van. „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek az ördög, mint ordító orosz-lán szerte jár, keresvén kit elnyeljen.” I. Péter 5,8 „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmas-

ságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszságnak lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” Efézus 6,12

Hála és dicsőség az Úr Jézusnak, aki megvilágosított erre az igazságra, katonája lehetek, harcolva, haladva előre. Igaz, aki a sötétségben van, az a bűn, az ördög szolgája, (ez voltam én is) aki a világosságot elfogadta, az az Úr Jézus szolgája, követője.

Igen nagy a különbség, mely megnyilvánul az emberek életében, cselekedeteiben, mellyel mindig találkozunk. Nem az embert kell hibáztatni, hanem felismerni, ki kinek a szolgája, melyik oldalon áll. Kinek engedelmeskedik. Amint van jó és rossz dolog, világosság és sötétség, így van ez lelkileg is. Mindezt felülmúlja a nagy kegyelem, hogy az Úr Jézus legyőzte az ördög hatalmát a kereszten, meghalt bűneinkért: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván az igazságot éljük.” I. Péter 2,24

Vele, általa járhatunk, harcolhatunk a győzelmes oldalon hit által. Felöltözve a lelki fegyverzettel. „Annak okáért vegyék fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz na-

pon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.” Efézus 6,13. A test és a lélek nagy harcát éljük, vívjuk, tudva hogy „Mert a testnek gondolata halál, a lélek gondolata pedig élet és békeség.” Róma 8,6

Hála az Úrnak tudhatom, hogy nélküle a testnek élve a bűnök sokaságát éltem, melytől megszabadított, és lelke által teremhetek gyümölcsöket a test cselekedetei helyett. Galata 5,19-22. Miként is éltem ezt a harcot? Ezt leírni nem lehet, hanem vigyázva, követve az Úr parancsát tenni azt, ami kedves előtte, igyekszem ebben megállni, kitartani, engedelmeskedni. Ilyen harc volt az is hogy ezeket a gondolatokat leírjam, az ellenség jött, hogy minek írsz, fáradt vagy, de imádkozva, az Urat segítségül hívva ültem le, engedve az Ő szavainak: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart.” Jakab 1,12

Kívánom minden kedves olvasónak, hogy legyen az Úr katonája, végezve az Ő dolgát, és Ő „Tegyen készségessé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván bennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökön örökké. Amen” Zsidók 13,2

**R. Andrásné, Kisvárda**

## BÉKESSÉG NEKTEK!

Hadd köszöntselek benneteket így: békesség néktek! Nagyon csodálatos a békességet átélni, amit nemcsak az angyalok hirdettek Megváltónk születésekor, de érkezett az az idő is, amikor Ő maga mondta ki tanítványainak. De ez a szó mireánk is érvényes.

Kicsit késve, de szeretném leírni a múlt év júniusi bizonyágomat. Egy daganat kezdett nőni a nyakamon, ami egyre nagyobb lett. Az orvosok kivizsgáltak és mindig operációra küldtek. Én nem voltam megnyugodva ebben, mivel a férjem évek óta fekvő beteg, és két ember kellett ahhoz, hogy a munkákat elvégezze. Azt mondtam: drága jó Atyám, amíg te nem adod bizonyágát annak, hogy érzem a teljes békességet, addig én nem mehetek műtetre, de ha Te azt mondod, hogy most, akkor megyek. Két hétre rá azt mondja a lányom: hogy anyukám, már fél éve nem volt kontroll vizsgálaton, és nagyon megnőtt a daganat. Isten azonnal olyan békességet adott, hogy azt mondtam: jól van, megyek, még akkor is, ha azonnal műtenek.

Így is történt, azonnal kórházba küldtek. Nagyon örültem, hogy végre megszabadulok ettől a kellemetlen állapotától. Mikor beléptem a szobába, ahol van a rádióm

egy kevés késéssel a pénteki műsor kezdéséhez képest, az én drága Kulcsár testvérem azzal az Úr szavával fogadott, hogy: „Rendezd el a te házadat, mert meghalsz!” Megálltam és vártam, Uram, ez nekem szólt? Ez nem rendítette meg a békességemet, amit Isten a szívembe helyezett. Köszönöm, drága Megváltóm, a figyelmeztést, de én tudom, hogy Te meg tudod azt is tenni, hogy meghosszabbítsd az életemet, hogy ápolhassam a férjemet a Te szent erőddel.

Nagyon csodálatosan átestem a nehéz műtéten, Isten megdicsőítette magát az orvosok meglepetésére, így tovább ápolhattam az én drága férjemet. De április 26-án az Úr elvitte magához. Hat évig fekvő beteg volt. Összekulcsolt kézzel mindig együtt imádkoztunk. 54 évet éltünk együtt az Úr kegyelméből.

Nagyon nehéz volt az elválás. Fájó szívvel kértem az én Megváltómat, az Úr Jézust: Uram, hogy lesz ezután? Kinyitottam a drága Bibliámat, és máris ott volt Isten üzenete, ami megvigasztalt: „Ne félj, mert én veled vagyok”. Nincs más, aki ilyen békességet tud adni a legnehezebb pillanatban is.

**A. Magdaléna, Szlovákia**

## KATONADOLOG - 1950

A kommunizmus legvadabb éveiben voltam katona, amikor egy hívő embernek nagyon nehéz volt katonai szolgálatot teljesíteni. Az akkori rendszer üldözte és meghurcolta a hitüket gyakorló, istenfélő embereket, amit én is átéltem. De Isten olyan csodákat tett ebben az ideológiai sötétségben, amiből egyet most szeretnék megosztani.

A Bibliámat vittem magammal a katonasághoz, és esténként, takaródó után elemlámpával olvastam a takaró alatt egy-egy részt a Bibliából. Meg is lepődtem, hogy nem kérdeztek rá azonnal a hitemre, bár látták, hogy istenfélő életet élek. Amikor bevonultam, megfogadtam, hogy Istennek tetsző életet fogok élni bent is. Minden feladatra önként jelentkeztem, szívesen dolgoztam, aminek következtében tiszték nagyon megszerettek, és sok dicséretet kaptam. Mivel jól dolgoztam, raktárossá tettek, és szabad perceimben olvashattam a Bibliámat is.

Azonban másfél év elteltével egy pártfunkcionárius lett az új zászlóaljparancsnok, aki meglátta a Bibliámat és megfenyegetett, hogy elvitte a börtönbe, ahova több hívő katonát vittek korábban. Azt mondta, hogy változzak

meg, dobjam el a Bibliámat messzire, mert ő azt nem tűri meg, – különben nagyon megbánom. Egy alkalommal szándékosan hamis vádakat állított rólam, és megszegényített mások előtt olyasmért, amit nem én követtem el, és nem az én hatáskörömbé tartozott. Megfenyegetett, hogy ebből még bajom lesz. Amikor a saját tisztjeim más helyszínre mentek, a rosszindulatú zászlóaljparancsnok levitetett a fogdába hamis vádakkal. A fogda itt egy kiásott sír volt, szalmával az alján. Késő este volt, és nagyon sokáig nem tudtam aludni, majd mély álomba merültem. Hirtelen kiáltást hallottam, az őr kiabált, hogy jöjjenek ki, mert visznek el. Nagyon megijedtem, zakatoltam a szívem, hogy a börtönbe visznek. Felvittek az irodába, ahol a parancsnokom elvitt a zászlóaljparancsnokhoz, és vitatkoztak az ügyemről, de nem sikerült meggyőzni őt, így saját hatáskörében elvitt a táborunkból a laktanyába, ahol azt mondta, hogy 1 hétig csak pihenjek, egyek-igyak.

Amikor visszamentünk a táborba, másnap őrségbe kellett mennem, és pont a legfőbb parancsnok irodája előtt kellett őrt állnom. Ahogy az ajtó előtt

örködtem, hallottam, hogy telefonon arról beszélnek, hogy a zászlóaljparancsnok ellopta 8 katona zsoldját, és kevesebbet adott nekik oda. Azonnal hívták, és kérdőre vonták, de ő hazudott, ami ott rögtön kiderült, és máris hívtak két ügyeletes tisztet, hogy kísérjék el a szegedi Csillag börtönbe. Én ott álltam őrségben, fegyverrel az ajtóban, és Isten még azt is megengedte, hogy előttem vezessék el a zászlóaljparancsnokot a börtönbe, ahova ő akart engem a hitemért küldeni. Isten csodát tett, megmutatta a hatalmát és azt, hogy kiment a gyermekeit, nem engem vittek el a börtönbe, hanem az üldözőmet. Amikor visszamentem az őrségből a körletbe, a többiek már hallották a hírt, és egyszerre kiabálták felém, hogy 'Van Isten az égben!' Így dicsőítette meg magát Isten ebben a nehézségben. A börtönben, ahova engem vitetni akart, sokakat agyonverték, de Isten kimentett ebből a helyzetből, és üldözőm került oda. Azóta én szívből megbocsátottam ennek az embernek, és szeretném, hogy térjen meg.

*„Az Úr angyala tábor jár az Ót félők körül, és kiszabadítja őket.” Zsoltárok 34,8.*

**E. József**

## EGY KIS BIBLIA TÖRTÉNETE

1944-ben erősödött a háború, közeledett a front Magyarország felé is. Férjemet is behívták katonának, nagyon izgult a család, mi is lesz velünk. Anyósom – komoly hívő asszony – egy kis Bibliát ajándékozott a szeretett fiának. „Fiam, őrizzen meg az Úr, ezt a kis Bibliát hordjad mindig magadnál”. Nagyon nagy szükség volt a kis bibliára és az édesanya imájára. Mint fiatalasszony én is könyörögtem az Úrhoz, hogy ne hagyjon el, legyen velünk. Csak tábori lapokon leveleztünk, sosem tudtuk merre járnak, csak számozva voltak a lapok. Mikor hazajött betegem, akkor mesélte el mennyi veszedelmet élt át, de mindig volt egy angyal, aki megmentette. Állandó veszedelemben volt, mert a tüzérségnek vitte az üzemanyagot sűrű bombázások közepette.

Egyszer egy tanyánál pihenő volt, kiosztották a postát, el sem tudta olvasni, amit kapott, légiriadó! Olyan indítást kapott, hogy menjen messzebbre a fák alá az üzemanyagot szállító kocsival. Ekkor meg tudta nézni a gyerekekről küldött fényképeket, szívére szorította: „most már nem bánom, ha meghalok is!” Jöttek a repülő, szétbombázták a tanyákat. A férjem egy légnyomással túlélte, sokáig rosszul hallott.

Más alkalommal két tűz közé kerültek, nem tudta elvinni onnan az üzemanyag szállító kocsit. Csak ők is épp hogy ki tudtak futni abból a gyűrűből, ezért hadbírórságra ítélték. Isten ebből is kimentette. Sokszor megmotozták őket, de a kis Bibliát nem találták meg. Majd visszavonulásra került sor, jött a tél, a magyar katonák nem bírták elviselni az orosz hideg telet. Sokan megfagytak a Don kanyarban. Visszavonultak a Kárpátokba, nehéz utakon. Kimerültek, volt, hogy elaludt a volánnál és egy nagy szakadék szélén ébredt fel, kicsin múlt, hogy nem zuhant a mélységbe.

Végül vége lett a háborúnak. Hazafelé jövet az orosz katonák igazoltatták őket, bevitték a parancsnokságra. Orosz hadifogságba kerültek, és nehéz napok következtek. Mindent elvettek tőlük, de a kis Bibliát nem találták meg. Sok idő múlva hazakerült a férjem idegbetegen. A kis Biblia is megvolt a fogságban maradt bajtársak nevével címével leírva. Férjem küldte a leveleket szeretteiknek, hogy várjanak nyugodtan, mert él a hozzátartozójuk. Ez a kis Biblia megjárta a háborút. Az Úr legyen a dicsőség!

**K. Józsefné, Budapest**

## A SZENT MARADÉK

*Mi ajándékba kaptuk az időt  
mint az ötezrek azt az öt kenyeret,  
amiből maradt még tizenkét kosár,  
miután ők már ettek eleget.*

*Nos úgy–ahogy leéltük életünket  
egészen eddig a mai napig,  
örömkönből furcsa döbbenet lesz,  
mint mikor látni kezdünk valamit,  
ami eddig is szemünk előtt volt,  
csak nem akartunk törődni vele,  
mert az élet végtelennek tűnik,  
ameddig csupa szín az eleje.*

*...lábunkban nagy futások remegése  
orrunkban szúr egy régi halk sírás,  
sok örömkönek volt bűn–gyökere  
túltengő önérzet, hangoskodás...*

*– Alkalmankénti felbuzdulásból  
lett-e valóság valami kevés?*

*Csalhatatlan érveléseinknek  
mekkora része volt kár és szemét?*

*Mi ajándékba kaptuk az Időt,  
és mohón faltuk, mint a kenyeret,  
ami még maradt, csak az a miénk,  
mert hozzátennünk semmit sem lehet!  
De azt igen, hogy átadjuk Annak,  
Akitől kaptuk.*

*Ha lehet ma még!  
Ha úgy–ahogy leéltük életünket,  
hadd legyen most már szent a maradék!*

Lukátsi Vilma

## PÁLYÁZATI HÍREK

A „katonadolgok” című pályázata-  
tunkra beérkezett íráskor szerzői  
közül az alábbiaknak küldtünk  
jutalmat:

Deme József, Edelény

Elekes József

Juhász János, Bekecs

Kovács Józsefné, Budapest

Lankes Ervinné (SZ.V. Sára)

Révész Andrásné, Kisvárd

Simcsik Mihály, Vésztő

Szász Dániel

Zóka Benjám, Pécs, Hird

Minden pályázónknak köszönjük  
a részvételt. Együttal bátorítunk  
minden olvasót, hogy kísérje fi-  
gyelemmel a mostani Antenna  
újságban megjelenő új pályázat  
témáját! Szívvel reméljük, hogy  
sokakban visszhangra lel az új té-  
ma, és a februári Antennában sok  
írás közül válogathatunk!

## EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK

Az ANTENNA hasábjain olvasható  
volt korábban a „szemesi meggyfa”  
története (2014/3), ami számomra –  
remélem, hogy talán mások számára  
is – ékes bizonyítéka annak, hogy a mi  
Szerető Urunk milyen – részletekben  
menő – gondoskodó szeretettel terel-  
geti életünk útját. A „Meggyfa” tan-  
ítása azonban ott még nem ért véget,  
csak hát, minden bölcsességet, – amit  
az Úr ad az eseményeken keresztül  
– nem lehet egy „nekifutásra” leírni.  
Meg aztán, ezek akkor még nem is  
jutottak el a tudatomig. Egyszerűen  
a „Meggyfa” történetének leírásakor,  
még nem fogtam fel, hogy itt megint  
milyen „csudadolgot” tett az Úr.

Talán ott kezdeném, hogy van  
Szemesen egy másik hívó családnak  
egy nyaralója, – inkább úgy monda-  
nám, hogy szép, nagy háza –, ahol  
az elő- vagy az utószezonban „lelki  
fejtágítókat,” – amolyan hitmélyítő-  
ket, vagy lelki gondozói felkészítőket  
– szoktak tartani. Ezekre kiválóan alk-  
almas a csendes vidéki környezet, a  
jó balatoni levegő, és a tíz-tizenkét  
fő elszállásolására alkalmas ház. Egy  
héten keresztül ott lakhat ennyi em-  
ber, s szívhatja magába az isteni tu-  
dományt.

Ehhez persze sok mindennel előre fel-  
kell készülni. Kell, hogy legyen egy  
jól kidolgozott – bibliai alapokon álló  
– tananyag. Azt hiszem, előbb kellett  
volna megemlítenem, hogy kell egy  
Isten számára 100%-osan elkötelezett  
szív, aztán a többi. Kell még jó jegy-  
zet, amolyan vezérfonal, jó szemléltető  
eszközök – fóliára rajzolt szemléltető  
ábrák – kivetítő, gyöngyvászon, meg  
még sok minden. Nem mindegy pl.,  
hogy ennyi ember mit, és hogyan fog  
étkezni egy héten keresztül. Amikor  
ez mind biztosítva van, akkor még ott  
van az a fontos kérdés, hogy kik lesz-  
nek a hallgatók? Ha nagyon kezdő,  
akkor talán nem tudja eléggé követni  
a gondolatmenetet. Ha nagyon kép-  
zett, vajon tud-e neki újat mondani,  
– elég lekötő lesz-e az előadás? Aztán,  
amikor az előre kitűzött idő elérkezik,

jó egészségi állapotban, jó kondiban,  
„topon” lesz-e az előadó?

Tudtuk, hogy ez év tavaszán is készül  
egy ilyen előadás sorozat, s imádkoz-  
ni is szoktunk érte a feleségemmel. A  
kezdő nap reggelén jön egy kétségbee-  
sett telefon: „Megérkeztünk Szemesre,  
s a kipakolásnál vettem észre, hogy a  
„kivetítőt” nem raktam be a kocsiba.  
Holnap reggel kezdem az előadást, és  
hiányzik a szemléltető eszköz. Nem  
tudjátok, nem utazik-e valaki kocsival,  
hogy lehozhatná ezt nekem?”

Telefonok, lázas kutatás. Végigtelefo-  
náltunk mindenkit, akinek szemesi  
érdeklősége van, éppen senkinek  
sincs tervében a leutazás. Így hát a  
következő telefon megy: „Senki nem  
utazik szemesre kocsival. Valaki hoz-  
za el hozzánk a kivetítőt, s a férjem  
buszra ül vele. A busz kilenckor ér-  
kezik, menjen ki valaki eléje a busz-  
megállóhoz.”

Az előadást a tervezett időben meg-  
tudták kezdeni. A „kedvezményezett”  
testvérnő nagyon hálás volt az akció-  
ért, s „kezét, lábát törte”, hogy valami  
módon meg tudja hálálni. Én pedig  
határozottan úgy éreztem a szívemben,  
hogy ezt az akciót „nem lehet megfi-  
zetni”. Sőt! Bántana, ha meg akarnák  
fizetni, mert ezt nem lehet! Ez más ka-  
tegória. Ezt vagy szívesen megteszem,  
mert az Úr indít, vagy „semmi áron”  
nem lehet egy ilyen dologra rábeszél-  
ni. „Tedd félre minden programod,  
minden terved, amit a mai napra ter-  
veztél, és végezz el valami mást, ami  
nem is a te dolgod.” Szívesen vállaltam  
az „ügy érdekében”.

Még majdnem „fényeztem” is ma-  
gam egy kicsit, mikor egy prédikáci-  
ót hallottam a tanítványok elhívásáról.  
Hát akár Pétert nézem, akár Mátét,  
a vámszedőt, jól megelőztek abban,  
hogy „latolgatás nélkül” mindent azon-  
nal otthagytak, amikor Jézus elhívta  
őket. hogy: „Kövess engem!” Eddig  
még soha nem vettem észre, milyen  
nagy dolog is volt az, hogy ezek a ta-  
nítványok – meg a többiek is – úgy  
„pikk-pakk” otthagytak mindent, és

kövezték a „Mestert”, akiről még azt sem tudták, hogy kicsoda? Itt azonban abba hagytam a magam „fényczését”. Nincs is mire felvágnom! A tanfolyam sikeresen véget ért, és jó néhány ember az Úrban megerősödve folytathatja isteni megbízatását a szolgálatban.



Eddig ez egy elég jó sztori volt, de itt még nincs vége. Tettem egy szolgálatot az „Úr szőlőjében”. Ott (fent) talán majd „megemlékezésre méltónak” fogja ítélni az Úr. Ennél többet nem is szeretnék érte.

A tavaszt nyár követte, s annak is lassan a végéhez közeledtünk, mikor bekövetkezett a – korábban már „megénekeltem” – „meggyfa” történet. Leszakadt a meggyfa. Nem törte össze az autót. Nem ütött agyon senkit. Ez már eddig is csupa siker, de ott van még az udvaron egy teherautónyi gyümölcsfa összetörve, s a növényzet, amire ráesett az is mind „összetörve”. El kellene takarítani, mire beindul a „nyári szezon”, de mindössze hárman vagyunk hozzá. A feleségem, a Nagylányom, – aki éppen itthon van – s jómagam a 80 évemmel. Arra nincs pénzünk, hogy három segéd munkást fogadjunk, teherautót, meg láncfűrész bérleljünk. Csak a magunk erejére számíthatunk. Kicsit kilátástalannak látszott a helyzet annak ellenére, hogy az eddigi „csodák” fölött nagy volt az örömünk.

Nem is tudtunk róla, hogy a „kivevített” házaspár a napokat itt tölti a közelben Hévízen, miután befizettek egy szállodában egy egy-hetes „gyógyüdülésre,” pihenésre. Tudom, hogy nagyon „rájuk fér”. Megszólal a mobil: „Otthon vagytok-e? Vinnénk nektek valami szerszámot a meggyfához.” Alig fél óra múlva megáll a kapu előtt az autó, s kiszállnak a mi kedves testvéreink. Akkor elsőre nem is tűnt fel, hogy „munkaruhában” vannak,

hisz’ azt sem tudtuk, hogy a hévizi üdülőszállóból jönnek. „Gyere, megmutatom, hogy kell beindítani ezt a benzinmotoros láncfűrész.” – mondja a barátom, (testvérem) közben a feleség a meghosszabbítható karú kézi ágvágó használatát mutatja Nórának. Azután derült csak ki, hogy ők most Hévízen vannak, s hogy csak ma délelőtt „ruccantak el” Szemesre azért, hogy nekünk segítsenek, de a „benzinmotorost”, meg az ágvágót már Pesten betették a kocsiba, két nappal ezelőtt. (Ők már akkor úgy készültek, hogy nekünk segíteni fognak!) Lehet, hogy a Bibliából azt olvasták reggel, hogy: „Cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel” (Gal 6,10); vagy azt, hogy „ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,4) – ezt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy a „szokásos” normális ésszel ilyesmit nem csinál az ember. Csak Isten iránt elkötelezett szívvel.

El sem tudtam volna képzelni, hogy estére teljesen össze lesz vágva a kitért meggyfa. A legtöbbje „kandallófa” méretre. A vékony ágakat aztán mi még két napig hordtuk ki talicskával a „Zöldpontba”, de az udvar rendbe lett téve. Nem kellett se’ láncfűrész bérlelni, se’ segéd munkásokat fogadni.

És akkor most itt áll meg a józan ész! A „normális emberek” között ki tudja elképzelni, hogy valaki eljön – az előre kifizetett – szállodájából, munkaruhát vesz, és késő délutánig keményen dolgozik azért, mert valakinek kitért a meggyfája, s emiatt be sem tud menni rendszeren az udvarra. Aztán, amikor a nap már megcélozta a horizontot – „mint aki jól végezte dolgát” – visszaül az autóba. Le sem zuhanyozik. Majd „otthon” a szállodában.

Hát, itt van ez a másik olyan dolog, „amit nem lehet megfizetni”. Rá lehet venni valakit rábeszéléssel, ideológiával, könyörgéssel, vagy fenyegetéssel arra, hogy ilyesmit megtegyen? Merne-e valaki ilyen „áldozatot” kérni valakitől? Ugye nem? Pedig Isten családjában ez a „normális”.

**N. Rezső**

## A VÉGIGCSÓKOLT BIBLIA

*Sok porosodó, drága Biblia, ha kinyitását mindhiába várja, lenne nagyörömet távoli vak testvérünk Bibliája.*

*Elveszítette mindkét karját, rászakadt a vakság éjjele. De felragyogott néki Krisztus, és az élete fényel lett tele.*

*Szomjazott az Ige kristályvizére. Hogyan is olvashatna Bibliát? Keze sincsen, hogy betűit tapintsa, és nem betűzheti, mint aki lát!*

*Mégis Bibliát olvas! Előtte vakírásos Bibliája. Nyelvével tapintja ki betűit, s lelke az Ige mélységeit járja.*

*Így csókolta előlről–végig többször Isten szent könyvét. Az az élete, vigasztalása, kincse, békessége! S Bibliája sokunk ítélete.*

*Éhezzük-e, ahogy ő éhezi, és látó szemünk tapad-e úgy rája? Nem vádol-e bennünket távoli testvérünk végigcsókolt Bibliája?!*

*Túrmezei Erzsébet*

## BÚCSÚ

Steiner József tv., rádiós nevén Hevesi Ödön, 2014. június végén befejezte a műsor készítését. Testvérünk köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik imáikkal és érdeklődésükkel figyelemmel kísérték az 53 éves rádiós szolgálatát, amit a Trans World Radionál és a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítványnál végzett. Isten áldja meg mindazokat, akik az adások által elfogadták Jézus Krisztust Megváltójuknak vagy megerősödtek a hitben. A MERA munkatársai pedig köszönetüket fejezik ki Steiner testvérnek a hűséges szolgálatért!



## KELJ FÖL!



Régi térképeim közt keresgélve, kezembe került egy még régebbi térképköteg. Nem turista térkép volt. Igen részletgazdag felbontású, talán katonai célra adták ki.

Nagyapám kézírása volt mindegyiken, hisz hasonlított a családi Bibliában lévő beírásokhoz. Talán „az első háborúban” – ő mindig így mondta –, használhatta, vagy később is, nem tudom. Miért jutott ez eszembe? Mert ő mondogatta mindig, amikor elestem, vagy történt valami fájó dolog velem „katonadolog”. Fülemben cseng a hangja – „kelj föl gyerek katonadolog”. Nekem fáj a lehorzolt térdem, mégis az ő szemében jelent meg a könnycsepp. Akkor nem értettem. Most kezdem sejteni, mit is jelentett neki. Már nekem is a „katonadolog” szavak az eleséssel a sérüléssel egyenlők. Sokan sérültek meg, estek el mellőle a háborúban a délvídeken, és soha többé nem keltek fel. A katonához tartozik az elesés lehetősége.

És mi van a hívó emberrel? Hisz Dávid így énekelt: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: Kitől kellene félnem? Az Úr oltalmazza életemet: Kitől kellene remennem? Ha közelednek felém a gonoszok, hogy egyék a húsomat; ellenségeim, akik szorongatnak maguk botlanak meg és elesnek. Ha táborok kelnek is ellenem, nem ijed meg szívem. Ha harc támad is ellenem, akkor is reménykedem.” Zsoltár 27. Az emberek életében az egyik legerő-

sebb mozgatóerő a félelem, a másik a kapzsiság. Mi azonban nem ezt a szellemet kaptuk. Olyan világban élünk, amikor az emberek bámulják a képernyőt, szemeikkel hallanak, és az érzelmeikkel gondolkodnak. Szexuális tartalommal bármit el lehet adni. A látás és az érzelem összekeveredik, felülbírája a józan döntéseket. Ilyen a félelem is. Hallunk valamit, és már félünk. Mert nincs bennünk a Szent Szelleme józan gondolkodása. Isten Szelleme nélkül nincsen békesség, igazsága nélkül nincsen harmónia, vagyis összhang.

A Biblia legrégebbi ránk maradt írásából, Jób könyvéből: „*Szánjátok meg! Szánjátok meg, legalább ti barátaim! Mert az Úr keze érintett engem. Miért üldöztök engem úgy, mint Isten; és miért nem tudtok betelni testemmel (hússommal)? Bárcsak felírnák szavaimat, vajha könyvbe jegyeznék azokat, vas íróvesszővel ólomtáblára, vagy vésszővel sziklába metszenék őket! MERT TUDOM, HOGY MEGVÁLTÓM ÉL, S A VÉGSŐ NAPON FELKELEK A FÖLDRŐL; ÉS ISMÉT KÖRÜLVESZ A BŐRÖM, ÉS SAJÁT TESTEMBEN LÁTOM MEG ISTENEMET; én magam látom meg őt, és önön szemem nézi őt, és nem más! E reményem van eltéve keblemben!*” Jób 19,21-27. Mert a mély gondolatoknak következményei, tettei vannak, és az Krisztusra irányuljon. Ő legyen a középpontja gondolkodásodnak. Meggyőződésed Isten kegyelme legyen. „Mert (bár) ha hétszer elesik is az igaz (ember), (de) ugyan felkél azért (újra); az istentelenek pedig (csak egy) nyavalyával is elvesznek. (De egy csapás elég, hogy a gonoszt, istentelen elsodorja.)” (Péld 24,16 bővített fordítás) Gondolj bele: mennyire nagy dolog az, ha valaki fel tud kelni, miután elesett? Erre nem szoktak gyúrni az emberek. Pedig nem tudja mindenki megtenni, hogy fölkel újra meg újra...

Egyszerűnek tűnik felkelni, ha elesetél, – de ha nem az? A félelem el van tárolva a lelkünkben. Az emberek felkenek, amikor elbuknak, de hordozzák magukban a sebeket, „húzzák a lábukat”, mert nem tudnak helyre állni a bukásból. Nincs igazán letudva a

dolog. Felállnak ugyan, de viszik magukkal egész életükben, félelemmel tekingetnek hátra folyton. Viszont a hívó, aki ismeri Krisztus vérének hatalmát, az a hívó más: „*Krisztus vére azonban sokkal-sokkal többre képes! Megtisztítja lelkiismeretünket a halott dolgoktól, hogy azután az élő Istent szolgálhassuk. Hiszen Jézus Krisztus tökéletes áldozatként ajánlotta fel magát Istennek az örökévaló Szellem által*” (egyszerű fordítás Zsid 9,14)

A sátán örül, amikor lát minket elbukni. Mert tudja, hogy aki lent van, abba könnyebb belerúgni, annak könnyebb bevinni egy kísértést. Könnyebb azt sügni, értéktelen vagy, hazugság az egész, add fel az egészséget. Az Ige viszont azt mondja: „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” Mik 7,8

Amikor nagyon elrontottam, akkor is van világosságom, amiről a sátán, az ellenség nem tud. Az Úr az én világosságom, és Ő kifog vezetni ebből a szorult helyzetből. De vigyázz! A helyreállítás nem automatikus, gépies dolog. Mikeás így kezdi: „*De én az Úrra nézek, várom a szabadításom Istenét; meghallgat az én Istenem!*” Mik 7,7

Sokan úgy gondolkodnak, hogy én vétkezhetek, mert meg van írva, hogy úgyis felkelek. Elbuktam, de nem teszek semmit, nem erőlködöm, maradok a bűnben egy kicsit, élvezem a helyzetet. Nagyon veszélyes! Ez nem mechanikus, nem olyan, hogy így is, úgy is megtörténik.

„En Őt keresem”, Őrá várok, Rá tekintek, Róla gondolkodom, várom, hogy Ő megszabadítson. „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!*” Ézs 40,31 Más fordítás szerint: „*De akik az Örökkévalóra várnak, akik benne bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, magasra szállnak, mint a sasok! Futnak, de nem fáradnak el, járnak, de nem merülnek ki.*” Elesni „katonadolog” de, hogy ott maradsz-e az a te felelőséged.

**Bödös József**

### RECEPT

*Végy hatvan rész szeretetet, harminc türelmet, s miután kilenc-résznyi bölcsességgel lassan, lassan elkeverted, ... Így lesz „jólnévelt” a gyermek.*

*Füle Lajos*

## AMIKOR ISTEN LÁTTATJA MAGÁT



Gondolom, minden hívő szíve ég azért, hogy szerettei is az Úr gyermekei legyenek. Velem is így van! A mi családkban ez egy kicsit nehezebbnek tűnik, – mert tudomásom szerint nálunk én vagyok az első megtérő, – mint azokban a családokban, ahol keresztény környezetben nevelkednek az utódok, vagy esetleg nemzedékekre visszamenőleg is hívő ősök által örökölt áldások szegélyezik életük útját. Mindenesetre megértettem, hogy ebben a csodás témában nekem is dolgom van, hiszen az Úr munkatársának hívott el mindnyájunkat az evangélium terjesztésében. Amikor megtértem, máris boldogan hangot adtam otthon változásom okának, és igyekeztem minden tettemmel a szerető Istenre mutatni. A gyerekek akkor azt gondolták, hogy szegény anyjukkal valami nagy lelki törés történt, amit apu halála nyomán nem bír kiheverni... hát hagyni kell őt, majdcsak rendeződnek a dolgai. És rendeződtek is! Isten kegyelméből egyre közelebb kerülhettem az Úrhoz, így a család egyre többször látta és hallotta, hogyan élhet együtt a jó szándékú ember Istennel. S ez érvényes volt visszafelé is, hogyan hajol le a mindenható és tisztá Isten a botladozó, de utána vágyakozó emberhez!

Tudtam azt is, hogy a megtérés Isten munkája az emberi lélekben, de nekünk is dolgunk van benne. Sokszor gondolkodtam Jézus urunk azon szavain, amit Lukács evangéliumának a 12. fejezetében olvasunk: ne aggódalmaskodjatok semmiért. S ott a holló és a lilium példáját is említi az Úr. S elgondoltam, hogy soha az életemben nem láttam olyan hollót, amely hanyat fekvé süttette volna a hasát a nappal, és várta volna, hogy a finom magok a csőrébe hulljanak. Ezzel szemben egész nap fáradoznak, jönnek, mennek és keresik az ételmezt. De olyan liliumot se láttam még, amely leállította volna életfunkcióit, hogy majd Isten elvégez mindent helyette, neki semmiért se kell aggódnia. Nem! Egész nap növekedett, gyűjtötte kis gyökereivel az ételmezt, hasznosította a nap fényét, a levegő klímáját... Ezért én is

úgy gondoltam, hogy nekem is dolgom van az unokáim megtérésében is, és ezért szorgalmasan vettem az igemagvakat kicsi koruktól kezdve. Mert abban az időben voltunk együtt többször. Akkor még nem maradhattak egyedül, és vigyáznom kellett rájuk, orvoshoz vinni őket, ápolni, ha betegek, hogy a szülők dolgozhassanak, s – Isten nagy áldásaként – együtt is nyaralhattunk kilenc éven át az egyik egyházi üdülőnkben, a Balaton parton. Ennek az volt az egyik nagy jelentősége, hogy láthattak más keresztény hívőket is emberközelből, hallhattak tanításokat, láthattak foglalkozásokat, filmeket, tanulhattak énekeket... S ilyenkor nagyon szép beszélgetések kerekedtek ki ezekből az élményekből. Sőt! A kicsik nagy örömmel még imádkozni is megtanultak, amikor csak mi voltunk együtt.

Aztán teltek, múltak az évek, és felcseperedtek. Nagyobbik unokám már 17 éves, és igazán szép, okos lány. Manapság sajnos egyre kevesebbet találkozunk, bár egy városban lakunk, mert annyira elfoglaltak. A tanulás mellett mindkét unokám válogatott kosárlabdás, olyan szinten, hogy a nagyobbikat most az európa kupa edzőtáborára is elvitték. Mivel csak azokat a tagokat fogadják el a csapat, akik jól is tanulnak, alig marad idejük másra. Reggel iskola, aztán rohanás haza. Ebéd, futás edzésre, és este tízkor – halál fáradtan – még tanulnak, mert jó sportolónak és jó tanulónak is kell lenni. Ráérő, kevés szabadidejükben pedig nem a nagyival fognak parádézni, bár ez is előfordult már, hanem inkább a saját korcsoportjukat keresik, és velük csinálnak programot.

Amikor értük imádkozom, már nem kérek. Már csak hálásan megköszönöm az Úrnak a szívembe tett bizonyosságot, hogy elvégzi ő az életükben is a nagy munkát a rendelt időre. Csak egyetlen dolgot szoktam felemlíteni imáimban ezzel kapcsolatban: „Uram, úgy fáj a szívem, hogy minden nap, amit nélküled töltök, az tökéletlen nap. Úgy vágyom arra, hogy ők is veled élhessenek. De te tudod, hogy ezt mikor, és hogy fogod kidolgozni, s ha megengeded, hogy lássak is belőle valamit, hálásan köszönöm.”

Fentiek miatt emberileg tehát számí-

tásba se jöhetett az a lehetőség, hogy bármikor is eljőnnének velem az Isten házába, mert nemcsak hogy nem értek rá, de az érdeklődési körük is másfelé tendált. Egy nap aztán a lányom elmesélte, hogy most van egy olyan hetük az unokáimnak, amikor kevesebb az elfoglaltságuk, s most majd végre barátnőznek egy kicsit. „Elment ahhoz a koreai kislányhoz, aki már általános óta a barátnője, emlékszel anya, ugye?” „Persze, persze, ismerem... és mit csinálnak?” „A kislány javasolt programokat, és képzeld el, hogy szombat délután elmennek az egyik templomotokba, mert ott éppen egy ifjúsági alkalom van”.

Nagyot dobbant a szívem! Ó, hogy milyen csodálatos Istenünk van! Meghallgatott, cselekszik és olyan körülmények között mutatja meg magát, ami emberileg teljesen lehetetlen, így egyértelműen csak rá utal!

Aztán a háttérben, rögtön akcióba akartam lépni. Ismertem azt a közösséget és fel akartam hívni többeket, hogy amikor az unokám megérkezik, szólítsák meg, foglalkozzanak vele, hogy jól érezze magát és visszavágyjon, de senki se vette fel a telefont, bárhányszor is próbálkoztam. Ebből tisztán megértettem, hogy Isten nem akarja, hogy most belekontárkodjak az ő csodálatos munkájába. Aztán, amikor lenyugodtam, azt mondtam, hogy bizony akkor lesz tökéletes ez a történet, ha csak Isten vezeti a szálakat! Volt idő, és talán még lesz is, amikor nekem is szán ebben munkát az Úr, mint a folyton keresgélő hollónak, vagy mint a szüntelen növekedő és szépítőző liliumnak, de most a Mindenható, szerető Atya maga dolgozik.

El se tudom mondani, hogy egy-egy ilyen megtapasztalás milyen örömet tud okozni a szívemnek. Részint erősíti az Úr iránti bizalmamat, részint pedig csodálatra és hálára ad okot, hogy ő minden szavunkra, imánkra figyel. Nemhiába írja azt a Jelenések könyve 5,8 hogy a mi imádságaink arany csészékben vannak az Úr előtt, jó illatú füstölőszerrel... Hálát adok az Úrnak, hogy neki nincs lehetetlen, s a legnagyobb kincs előtte a neki szentelt lélek! S ezen ő munkálkodik a legjobban...

**Salyámosy Éva**

## TÁBORT JÁR AZ ÚR ANGYALA

A naptárban 1915. október hatodikát írták. Ebből az időből, akik ott jelen voltak, és életben megmaradhattak, kitörölhetetlen élményeink vannak emlékeink tudatalatti tárházában elraktározva, amelyből néha egy-egy emlék a nyilvánosságra kívánczik. Egy ilyen rég elmúlt – de általában azóta sem feledett – élményemet óhajtom elbeszéléseben e naptár olvasóinak elmondani, Isten gondviselését dicsérve, s a zsoldáríróval mondva a 91. zsoldár 4. versét: „Az Ő szárnyaival fedez be tégedet és oltalmad lesz.”

A doberdói fennsíkról érkezünk Ausztrián és Magyarországon keresztül egy kis faluba a szerb határhoz közel, a melyet Belegizsnek neveztek. A régi kedves arcok, a bajtársak nagyobbik részét otthon hagytuk már a doberdói fennsík örökké emlékezetes dolináiban. Itten már új bajtársak által lett vadászszázaljunk kiegészítve, hogy alkalomadtán, egy kis pihenő után újra elfoglaljuk helyünket a többi, hazájukat védő hősök között a fronton. Mert a hazánk, "édesanyánk" veszélyben forgott, és szüksége volt hős fiainak kitartó ragaszkodására és szeretetére.

Ez az alkalom nem is olyan sokáig váratott magára, mert néhány napi pihenés után kaptuk a parancsot, hogy a déli menázi után indulni fogunk. Hogy hova? Azt ráérünk megtudni akkor, amikor már ott leszünk.

Utunk, amelyet megtettünk, nem volt mondható rózsásnak és kellemesnek, mert gyalogosan kellett az egészet megtennünk s legtöbb része járatlan réteken és fűzeseken vezetett keresztül. És mire a kitűzött célhoz megérkezünk, a verebek már régen elültek, ha ugyan egyáltalán lehettek ott verebek, ahol vagy kétszáz ágyú torka bömbölt szüntelenül, és halált osztó lövedékei repültek fejünk felett, keresztül a túlsó oldalra. Azt is megtudtuk, hogy Zimony alatt vagyunk, és tüzérségünk a túlsó oldalon lévő Belgrádot lövi pihenés nélkül.

Parancsunk volt a legnagyobb csendben lenni. A fűzesben megállapodtunk. Éjfél előtt parancsot kaptunk "baj- néf auf"-ra, aztán átmentünk a Duna hullámterébe. Ott elhelyeztek bennünket csónakokban, nyolcat egyre-egyre számítva. Magunkat az Isten oltalmába ajánlva elindultunk – számításunk szerint – erre a földi életünkben utolsó utunkra, mert úgy voltunk értesülve, hogy a víznek túlsó oldalán a szerbek szintén szuronyokkal és fegyverekkel várnak reánk, hogy méltóan fogadhassanak bennünket, amidőn hazájuk földjére helyezzük lábainkat.

Szomorú kilátás! Szomorú kirándulás! A tüzérség rendületlen kitartással szolgáltatva a rettenetes éjjeli zenét. Néha-néha a belgrádi oldalon egy-egy feleresztett rakéta kísértetiesen világította meg szomorú utunkat, s nyomban utána egy-egy kartács, vagy ágyúlövedék siseteregve tűnt el mellettünk, hol erről, hol arról a Duna hús hullámaiban.

Végre megérkeztünk. „Istenem tarts meg, Istenem tégy csodát!” Szörnyű sötétség borította az egész tájat, lépésről-lépésre haladtunk előre. De mi az? Megtörtént az első csoda, a szerbek nem vártak bennünket, mint mi azt elgondoltuk; végig az egész lövészárók elhagyott, üres; néhol egy-egy alvó őrszem, akiket nyomban lefegyverez-

tünk. Szörnyű lehetett az ébredés szegényeknek. (A Sátán is így fegyverzi le a szunyókáló keresztyéneket.)

Egész éjjel komolyabb dolog nem történt. Kezdtünk nekibátorodni. Tehát nem várt az ellenség. Amikor a hajnal sugarai feltűntek az összelőtt és füstölgő Belgrád felett, bennünket szépen elhelyeztek a terepet nem ismerő tisztjeink a város alatt elhúzódó vasúti töltésre. Megtörtént tehát az első baklövés is! Jobboldali védőnk a Duna vize volt, balról a nagy semmi. Így történhetett meg azután, hogy amikor a terepet jobban ismerő szerbek a városban észrevették a látogatásunkat, szépen kihúzódtak anélkül, hogy mi észre is vettük volna a balról elterülő fűz-erdőbe, és szépen elhelyezkedtek a fák bokrai között gépfegyvereikkel együtt, és aztán mi ott feküdtünk parancsra – teljesen védtelenül, biztos célul kiszolgáltatva az ellenség fegyvereinek.

Amire vezetőink ráeszméltek a végzetes tévedésre, és bennünket visszavezényeltek a töltésről, akkorára már a szerb gépfegyverek elvégezték sorainkban végérvényesen a romboló munkát. A visszavonulási parancsot már csak minden ötödik vagy hatodik ember hajthatta végre. Baloldalról jövő fejlődéssel, halva szedtük le őket a töltésről; mellettem sem jobbról, sem balról élő ember már nem volt.

Amikor másnap megérkezett hozzánk a bennünket felváltó magyar sereg, megfogyatkozott csapatunk felett szemlét tarthattunk. A kb. kettőezer nyolcszáz emberünk közül 83 maradt, mint vihar után a fa ágai, megtépetten.

Én, amikor saját magamon végignézttem, látnom kellett Isten csodálatos oltalmát és megtartását. A köpeny és a blúz, ami rajtam volt, az evőcsajkám, amely a hátizsákra fel volt kötve, össze volt löve és én az Isten kegyelméből, mint Dániel az oroslánok verméből, épen kerültem ki! Tapasztalnom kellett, hogy az Isten az ő angyalait bocsájította el, hogy bizonyosságot tegyek az Ő csodálatos, megtartó kegyelméről. Azóta még kedvesebb ez énekem: „Csak légy nyugton szívem, És ne csüggedj el, Van Atyád a mennyben, Ki gondot visel, Angyalt küld melléd, ha fenyeget a vész, Bármilyen nagy bajból megmenteni kész.”

**Vad Lajos**

**(Megjelent: Múlt, jelen, jövő 1939)**





## SZERETET VAGY IGAZSÁG?



Az utóbbi időben többször találkoztam olyan helyzettel, amiben azt kellett látnom, hogy istenhívó emberek a szeretet jelszavát skandálva, valójában kényelemből, gyávaságból, tudatlanságból kerültek ki konfliktusokat, kényes helyzeteket. Sokan még büszkék is rá, hogy a szeretet zászlaját magasra emelve söpörnek be mindenféle szemetet a szőnyeg alá. Rendszeresen találkozom azzal, hogy istenfélő emberek teljesen rosszul értelmezik, hogy a szeretet „mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr” (I. Korinthus 13,7). Ez addig igaz, amíg a saját énünkről, ó-emberünkről, kényelmünkről, vélt igazságunkról van szó. De abban a pillanatban, amikor egy közösség jövője, egy ember üdvössége múlik azon, hogy gyávaságból, álszentségből a szeretetre hivatkozva úgy teszünk, mintha nem létezne bűn, probléma, akkor a Bibliát lóbálva a sátán legjobb szolgálóivá válunk. Ez lehet, hogy nagyon keménynek tűnik, de sajnos így van. Egy egyszerű példán keresztül hadd világítsam meg. Amit a következőkben leírok, sajnos nem a képzelet szüleménye és nem egyszer találkoztam már ilyenfajta bölcstelenségekkel.

Akinek kisgyermekai vannak, vagy emlékszik, hogy milyen volt gyermeknek lenni, az tudja, hogy a gyermekek sokkal jobban megérzik, hogy kiben, milyen lélek van, mint a felnőttek. Ha szóban be is lehet csapni őket, de valahol a lelkük mélyén tudják, érzik, hogy ki a jó és ki a rossz. Olyankor is figyelnek, amikor nem is gondoljuk. Önfeledt(nek tűnő) játszadozás közben is meghallanak, meglátnak, megéreznek olyan dolgokat, amiket el sem tudunk képzelni.

Egy egészséges gondolkodású gyermeknél már egészen kiskorban felmerül a halál és az az utáni élet kérdése. Ez olykor nagyon vicces, de leginkább kellemetlen és nehezen megválaszol-

ható helyzeteket teremthet, különösen ha más felnőttek is kíváncsian várják a válaszunkat, vagy olyan helyen és időben kérdez ilyesmit a gyermek, ahol ezt kellemetlennek érezzük. És ilyenkor szokott a zavarban levő felnőtt olyan ostobaságokat kitalálni, ami lehet, hogy a felnőtt-világban nagyon frappáns, „megúszós” válaszként hat, de azt nem gondolják végig ezek a zsenik, hogy a gyerekek ezeket a válaszokat halálosan komolyan veszik. Rendkívül fontos, hogy az egyes személyek halál utáni életével kapcsolatban hogyan nyilatkozunk, mert amit mondunk, az egy egész életre meghatározhatja a gyermek gondolkodását, így felnőttként is könnyebben téveszthető meg.

Mindegy, hogy mennyire szeretjük a gyermeket, mindegy, hogy mennyire szeretjük azt a személyt, aki meghalt, akkor se mondjunk olyat, ami nem igaz. Igenis venni kell a fáradságot, a kellemetlenséget és elmondani, hogy legjobb tudomásunk szerint hol van most az illető és miért.

Az egyik legfontosabb, hogy a halott test már csak por és semmi más! Nem beszélgetünk hozzá, nem kezeljük úgy, mintha a temetőben élne tovább. „Meglátogatjuk a mamát.” – mondjuk, és elindulunk a gyermekkel a temetőbe... katasztrófa. Elképzeltetlen pusztítást okozhatunk tudatlanságból, rosszul értelmezett szeretetből, lustaságból, üres vallásosságból, vagy akár csípőből odavetett félmondatokkal.

Gondoljunk el azon, hogy ha azt mondjuk, hogy a nagypapa, aki káromkodott, ivott, verte a nagymamát stb. most a mennyországból figyeli a kis unokáját, hogy jól viselkedik-e, milyen Isten-kepe lesz annak a gyermeknek? Egy életre beleég a gyermek agyába, hogy (különösen akkor, ha nem nagyon szerette a nagyapját) nem akar a mennyországba jutni, mert az valami borzasztó igazságtalan és kellemetlen hely lehet. Kinek használunk egy ilyen „szent, kegyes” hazugsággal? Kinek teszünk jót vele? Egyedül a sátánnak. A nagypapa üdvösségét nem befolyásolja az, hogy mit hazudunk az

unokáknak róla. Viszont saját gyermekünket tehetjük a kárhozát fiává egy-egy ilyen mondattal. Lehet, hogy túl keménynek hat ez az állítás, de érdemes komolyan venni Jézus Krisztus szavait (Máté 18,6).

Nem szeretetlenség és tisztetlenség megmondani, hogy „a nagypapa nagyon sokszor megszorította Istent azzal, ahogyan élt, és mivel a haláláig nem változott meg, ezért valószínűleg nem került a mennyországba. De ezt nem tudhatjuk biztosan. De ha te szeretnél Istenhez kerülni halálod után, akkor NE úgy viselkedj, mint a nagypapa.” Szinte biztos, hogy lesz egy pár kérdése ezután a gyermeknek, de ne sajnáljuk az időt, az energiát, hogy megválaszoljuk ezeket a kérdéseket. Ha pedig magunkba nézve rájövünk, hogy mi sem tudjuk a választ, akkor ez egy kiváló alkalom arra, hogy utána nézzünk a dolgoknak. Biztosak lehetünk abban, hogy a gyermeknek egy életre szóló élmény lehet az, ha egy ilyen kényes kérdésre azt mondjuk válaszként, hogy: „Nem tudom. Viszont tudod mit? Nézzünk meg együtt, hogy mit mond erről a Biblia, Isten szava!” És a gyermekkel leülve, elkezdjük kutatni, hogy vajon mi lehet a helyzet a nagypapával. Mennyivel másabb ez a fajta szeretet, az időt és fáradságot nem kímélő, ŐSZINTE szeretet, ahol nem egy jelszó mögé dugjuk el a dolgokat, hanem azt eszközként használva néhány perc alatt, néhány helyén és jól mondott szóval megteremthetjük az alapjait egy Istenben elrejtett életnek!

**ifj. Nemeshegyi Zoltán**

*Köszönjük mindazoknak,  
akik adományaikkal támogatták  
lapunk megjelenését  
és lehetővé tették,  
hogy ez a szám is ingyenesen  
juthasson el minden olvasóhoz!*

## HÁZUNK TÁJÁRÓL

Az elmúlt hónapok különlegesen eseménygazdagok voltak a MERA életében. Szeptember végén és októberben – kis túlzással – egymásnak adták a vendégeink a kilincset.



Mindenekelőtt nagy örömünkre a Bécsi Zeneakadémia 3 hívő növendéke arra szánta el magát, hogy munkánkat saját tudásuk legjavával szolgálják. Mi is lehet ez más, mint hogy zenei felvételt készíthettünk velük. 3 napon át a József utcai imaház vendégei voltunk napközben, s tucatnyi kedves énekünk csendült fel hegedűn, csellón és zongorán. A felvételt Helmut Menzel vezette, aki alapítványunk kuratóriumának elnökeként komoly anyagi áldozatokat hozott, hogy a zenei felvétel technikai feltételei a kor követelményeinek megfelelőek legyenek. A felvétel egyúttal technikusaik számára továbbképzést is jelentett.

A felvételeket egy különös alkalom koronázta meg: A Budai Gyülekezetben egy esti áhitat keretében Venice, Anna és Naómi a felvett énekek csaknem mindegyikét eljátszotta, melyeknek egy részét saját feldolgozásban, más részét Pátkai Imre feldolgozá-

sában hallhattuk. Az énekek között felhangzott Isten igéjének egy-egy odaillő szakasza.

A felvételek természetesen utómunkára várnak, s reméljük, hogy hamarosan hallgatónk is találkozhatnak velük műsorainkban. Éppúgy, mint a zenészeink bizonyágtételével, akik a dolgozások követő pihenőnapjuk egy részét arra szánták, hogy ellátogassanak stúdióinkba, s elmondják, mit tett az életükben az Úr, hogyan lettek Isten gyermekeivé.

Ugyanezen a hétvégén meglátogatt minket Rick és Caren Weston, a TWR munkatársai, akik Carryben dolgoznak a TWR amerikai központjában. Felelős beosztásuk Európába szolgáltatta őket,



s egy hétvégét Magyarországon töltöttek. Mevlátogatták a MERA stúdióját is, és hosszasan érdeklődtek munkánk, terveink, a hallgatónkkal való kapcsolatunk felől. Természetesen velük is készült beszélgetés, melyet a következő hetekben műsorára tűz majd a Magyar Evangéliumi Rádió.

Október ugyanazzal a lendülettel folytatódott, ahogy a szeptembert

elbúcsúztattuk. Alig utaztak el vendégeink, máris érkezett a TWR egy újabb csapata – több, mint 30-an egy továbbképzésre, melynek eredeti témája az anyagi alapok megteremtése, illetve kiszélesítése lett volna, ám az egyik előadó nem tudott részt venni a konferencián. A pótlólag felkért Wayne Sheperd vérbeli rádiós, műsorait több mint 200 amerikai állomás sugározza minden héten. Igazi rádiósként nagyon gyakorlati módon adta tovább az interjúkészítés alapszabályait és fortélyait.

A MERA természetesen nemcsak a konferencia helyének megtalálásában, hanem az egész esemény lebonyolításában is komoly felelősséget kapott. Ez természetesen különösen sok feladatot jelent ott, ahol a szérözsa minden irányból érkeznek a vendégek, az Amerikai Egyesült Államoktól kezdve Kelet- és Nyugat Európán át a Dél-európai régiókig. A péntek délutáni városnézés és az azt követő búcsúvacsora különösen sokat jelentett minden vendég számára.

A szombati ebéd után, amikor már sokan hazafelé készülődtek egy külön kis csapat a MERA irodája felé vette az irányt. Román, finn, osztrák, szerb, horvát, dán és német vendégeink voltak, akik másfél órát töltöttek nálunk töviről hegyire kikérdezve minket a MERA missziójáról. Örömmel mondhatjuk, hogy a végeredmény egy nagyszerű továbbképzés lett, melynek minden résztvevője meglegedetten és élményekben gazdagon ment haza szép fővárosunkból.



## ÚJ PÁLYÁZAT

Jó dolog özvegynek lenni? Nem gondolnám, hiszen maga Isten mondta, még a teremtéskor: „*Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzáillőt.*” Tehát Isten eredeti tervében kapcsolatokra vagyunk teremtve, nem magányos életre. Bölcs Salamon, a Prédikátor könyvében így ír erről a segítő társas kapcsolatról: „*Jobban boldogul ketten, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegszenek; de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármassal nem szakad el egyikük.*” (Préd 4,9-12)

Ebben az igében megjelenik egy harmadik kapocs is, mely akkor is megmarad, ha az emberi kötelék szakad, mert a szeretett társ elköltözik az élők sorából, Isten ugyanis soha nem hagyja el az övéit.

Jó dolog tehát özvegynek lenni? Nem tudom, nem hiszem, de azt tudom, hogy Istennel feldolgozható a veszteség, még ha fáj is a társ elvesztése, és Vele van folytatás, mégpedig hasznos, boldog, a környezet számára is áldásokat rejtő folytatás. Aki az Úrtól

meríti az erőt, megtalálja azt a területet, ahol szolgálatot vállalhat és végezhet, ha máshol nem az imádkozásban.

Özvegyen élő hallgatóink írásaiban van egy visszatérő mondat: „**Egyedül, de nem magányosan!**” Micsoda kincs, milyen áldott megtapasztalás. Biztatom mindazokat, akik bizonyosságot tudnak tenni Isten áldott jelenlétéről, melyet özvegyen töltött napjaikban is megtapasztalnak, kérem írják meg nekünk, hogy mi továbbadhassuk mindazok felé, akik talán még magányosan tengetik napjaikat, nem tudva Mennyei Atyjuk szerető gondoskodásáról.

Azokat is írásra szeretnék ösztönözni, akik környezetében olyan Istennel járó emberek élnek, akik az egyedüllétet nem feldolgozhatatlan teherként élik meg, hanem felszabaduló idejüket, energiájukat mások szolgálatába állítják, s így válnak áldássá környezetük számára.

Beküldési határidő:

**2015. január 25.**

A pályázat mottója:

**„Egyedül, de nem magányosan”**

### A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41m 7215kHz 10:30 - 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:25 - 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhítat
K	Növekedjete az ismeretben!	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhítat
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhítat
P	Nehéz esetek a Bibliában / Cigányműsor	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhítat
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek	Lelkiposta	Levelek, történetek, interjúk, igetanulmány

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a [www.mera.hu](http://www.mera.hu) címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

## antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi  
Rádió Alapítvány  
Szerkeszti:  
Kulcsár Tibor  
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:  
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4  
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440  
WEB címünk: [www.mera.hu](http://www.mera.hu)  
e-mail: [radio@mera.hu](mailto:radio@mera.hu)  
Pénzadományok az alábbi  
csekk számlára küldhetők:  
OTP Bp. II. 11702036-20573096  
Swift code: OTPVHUBH  
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Kreatív Fókusz Kft.  
Felelős vezető: Sztasák Árpád

# MIT BÚSULSZ?

Én is megpróbálom visszafelé tekerni az idő kerekét, mégpedig 1969 késő őszére vagy talán koratelerre Nagyatádra, ahol katona lehettem Isten kegyelméből két esztendeig, 1969 októbertől 1971 októberéig. A katonák esküt is tesznek. Felesketik őket, hogy hazájukat életük árán is megvédik. Így történt ez velem is. Volt olyan katona társam, akinek az édesanyja már az eskü főpróbájának napján egy demizsonnal a kezében sétált a laktanya felé, hogy másnap részt vehessen fiának eskütételén. Megtörtént az eskü vasárnap

## ŐSZ

*Uram, búcsúzik az élet,  
mert a gyümölcsök megérték,  
meleg nyárnak vége lett.  
Elszáll a vándormadár is,  
és megborzong a virág is.  
Hullanak a levelek,  
aranyszínű szemfödélnek,  
Egyre csendesebb az ének,  
De borongós ég alatt  
most az ősziért áldalak,*

*Üzensz sárguló levélen,  
és elémirod az égen  
vándormadarak jelét,  
hogy mélyen szívtembe rejtsem,  
vándoroltom ne felejtsem,  
vándorolják Tefeléd.  
Mind korábban itt az este.  
Megért a szőlő gerezdje.  
Hadd mondják, Uram, neked,  
mindezért dicséretet.*

*Köszönetet a kődért is,  
a lehulló levélért is,  
minden gyümölcsért a fán.  
Röptéért vándormadárnak,  
Hirdessétek, könnyű szárnyak,  
hogy van melegebb hazám!  
Át a kődön, át az éjen  
édes zengéssel kíséren  
dérbelepte réteken  
őszi hálaénekeim!*

*Túrmezei Erzsébet*

délelőtt, minket kiskatonákat visszavezényeltek az eskü után és még ebéd előtt a körletbe. Mindenkire jött legalább egy két ember, de volt, akihez hatan heten is. Csak éppen hozzám nem jött senki! Szégyen, nem szégyen ez olyan rosszul érintett engem, hogy 19 évesen is majdnem elpityeregtem magam. Ették a finomabbnál finomabb falatokat, nekem meg befelé folyt a nyálam! Szüleim ugyanis 520 km-re laktak, problémába ütközött az utazásuk több ok miatt is. Voltak velünk római és görög katolikusok, református teológusok, egy baptista és egy zsidó rabbi növendék is. Hanem ahogy ott állok, egyszer csak odalép hozzám egy férfi, római katolikus pap volt, és csak ennyit mondott: Mit búsulsz kenyeres, nem jutott dinnyeföld? És elkezdett velem elbeszélgetni ki vagyok, honnan jöttem, vannak-e szüleim, vannak testvéreim stb. Körülbelül úgy, mint amikor mély álmából Jónást felköltötték a pogány hajósok. Egyből elfelejtettem magányomat, már nem voltam egyedül. Közben a katona társaim is észrevettek, ettől már még kevésbé éreztem magam egyedül. Hiszen megosztották velem ünnepi eledelüket. Nem tudom, ki volt az a katolikus lelkész, legfeljebb csak sejtéseim vannak róla mind a mai napig, de ha él még, Isten áldja meg minden lépését. Nem hozzám jött ugyan, de azon a napon felém volt küldetése.

Ezt csak azért írtam le, hogy tanulságul szolgáljon. Észrevesszük a másik arcán ha bármi miatt szomorú? Mint ahogy a király észrevette Nehémiás arcán. „És monda nékem a király: Miért szomorú a te orcád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága.” Nehémiás 2,2. Vagy ahogy a föltámadt Jézus is észrevette az emmausi úton. Monda pedig nekik Jézus: „Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? És miért vagytok szomorú ábrázattal?” Lukács 24,17. Mintha azt kérdezte volna tőlük: hát nem látjátok, hogy feltámadtam, és itt jövök veletek az élet poros országútján? Pedig ő velük van ígérete szerint e világekorszak végéig, teljességre jutásig! (Máté 28,18-20).

Így végződött az én eskütételem azon a napon sorkatonaként a nagyatádi laktanyában.

*Deme József, Edelény*